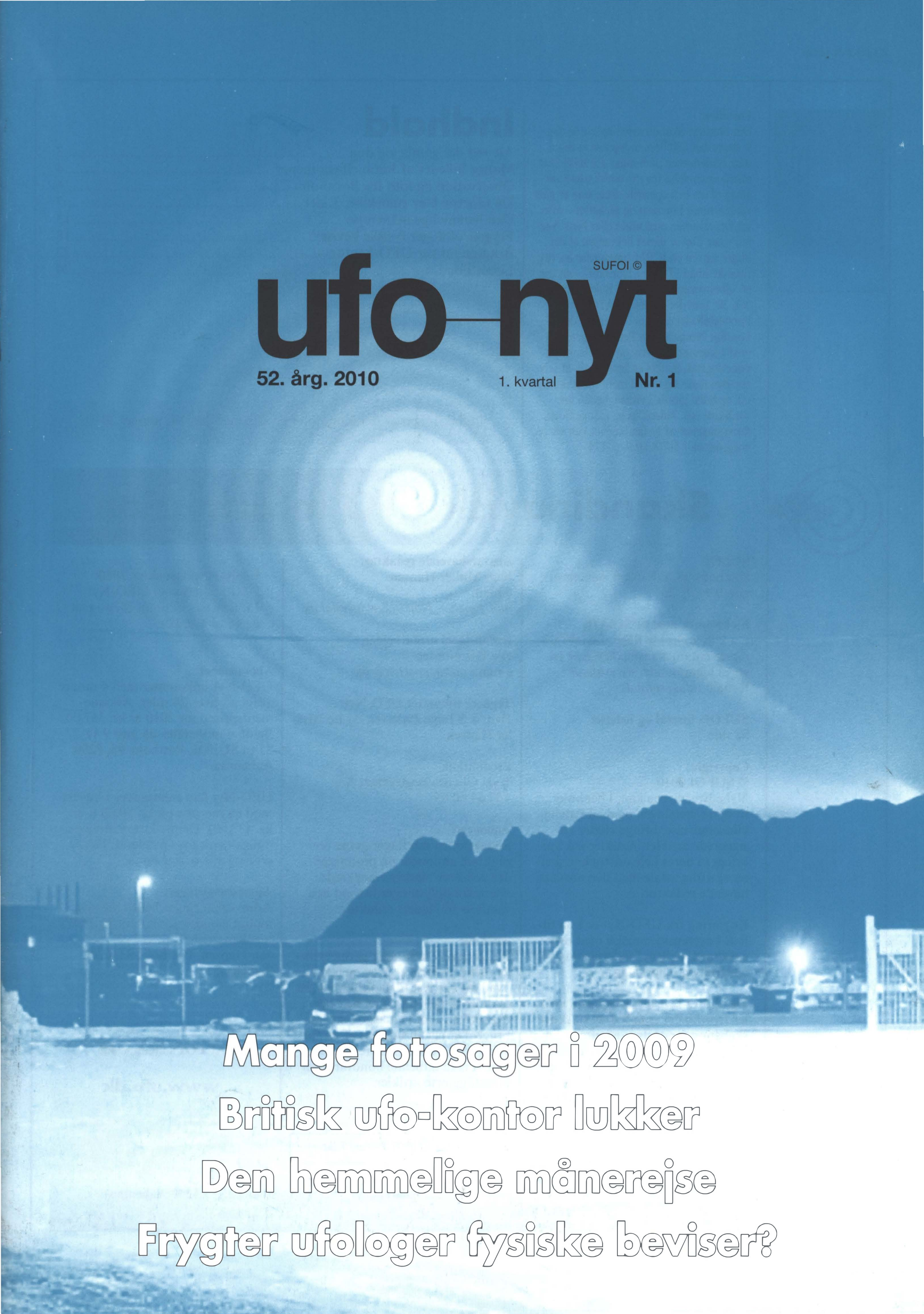
SUFOI ©

ufo-nyt

52. årg. 2010 1. kvartal Nr. 1

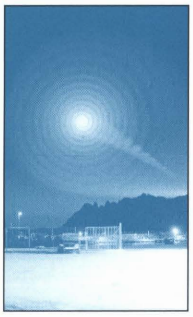

Mange fotosager i 2009

Britisk ufo-kontor lukker

Den hemmelige månerejse

Frygter ufologer fysiske beviser?

Forsiden:
Det nordlige Skandinavien oplevede den 9. december 2009 om morgenen et fantastisk lysfænomen på himlen. En mislykket missil-opsendelse fra en russisk ubåd var årsag til det helt specielle skue, som er gået verden rundt i pressen og på nettet – ofte knyttet sammen med ufoer eller New Age-fantasier. Det er blevet bekræftet, at det drejer sig om en ICBM opsendelse fra den russiske ubåd "Dmitry Donskoi" – en test af våbensystemet RSM-56 Bulava eller SS-NX-30, som det kaldes i NATO-kredse. Forsidebilledet er taget i Tromsø i det nordlige Norge af Jan Petter Jørgensen med kameraet på stativ og med lang eksponeringstid, hvilket er årsagen til, at selve spiralen tager sig endnu mere spektakulær ud, end den gjorde i virkeligheden for det blotte øje. Videoklip og mange flotte fotooptagelser af lysfænomenet kan ses på www.ufo.dk i *UFO-Mail* nr. 114.

Indhold

Redaktionen af dette nummer er afsluttet den 14. januar 2010.

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: *info@sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen
e-mail:
kim_moeller_hansen@gyldendal.dk

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:
Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2010:
I 2010 udkommer UFO-Nyt 15. februar, 17. maj, 16. august og 15. november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2010 er kr. 357,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 80,00 (i alt kr. 437,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

SUFOI's hjemmeside
www.ufo.dk

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 95 ❍ 6200 Aabenraa
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

SUFOI's formål er:
At bidrage til forståelsen af ukendte himmelfænomener gennem seriøs og kritisk indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.) samt at formidle viden om emnet ved publikationer, hjemmeside og anden udadvendt virksomhed.

SUFOI's vision er:
- at skabe fortrolighed med himlen, så flere kan identificere kendte himmelfænomener
- at være foreningen, hvor observatører af ukendte himmelfænomener kan få hjælp til forståelsen af oplevelsen
- at være foreningen, hvor man kan få information om ukendte himmelfænomener
- at bruge vores viden til at give et balanceret syn på andre myteskabende fænomener

Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. 30 61 63 72.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde
Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser og pressekontakt
Kim Møller Hansen, 30 61 63 72.

Hjemmeside
Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg.

Alt ved det gamle, og dog...

AF KIM MØLLER HANSEN

I årets første nummer af *UFO-Nyt* bringer vi afslutningen på artikelserien "Da ufoerne blev rumskibe" (1. del blev bragt i *UFO-Nyt* nr. 3, 2009) om, hvordan og hvornår de forskellige ufomyter og troen på ikke-jordiske besøg blev grundlagt. Artiklen konkluderer bl.a., at internettet har overtaget den dominerende rolle, som aviser og film spillede i ufoernes barndom.

Nettet er meningsdannende og i (alt for) mange tilfælde eneste informationskilde for mange mennesker. I gamle dage var noget "rigtigt", hvis det havde stået i avisen. I dag lapper mange ukritisk selv det værste vrøvl i sig, bare det findes på nettet.

Det er en helt uoverkommelig – og måske nytteslløs opgave – at tage til genmæle og forsøge at tilbagevise de ofte horrible påstande, som markedsføres med stor ihærdighed af plattenslagere og drømmere på nettet. Men engang imellem er det nu alligevel forfriskende, at nogen vil gøre sig besværet og ganske enkelt afsløre platuglernes og fantasternes fejltagelser med viden og almindelig sund fornuft som eneste våben. Det drejer sig i dette tilfælde om den dygtige og meget vidende flyhistoriker Curtis Peebles, som vi tidligere her i *UFO-Nyt* har bragt artikler af.

I artiklen "Den hemmelige månerejse" undersøger Curtis Peebles påstandene om, at et hidtil ukendt, bemandet rumskib, kaldet Apollo 20, landede på Månen og fandt et nedstyrtet rumskib med ikke-jordiske væsner om bord. En amerikaner, William Rutledge født i Belgien, begyndte i april 2007 at lægge en serie videoklip ud på YouTube. Rutledge påstod, at de stammede fra Apollo 20, en hemmelig, fælles amerikansk-sovjetisk rumfærd, som blev gennemført i 1976 med det formål at undersøge et nedstyrtet ikke-jordisk rumskib i nærheden af krateret Izsak på Månens bagside. Historien er et godt eksempel på, hvor mange kræfter nogle mennesker lægger for dagen for at fremføre deres fantasier på nettet, samt hvor mange selvmodsigelser og store fejl andre er villige til at acceptere, fordi de gerne vil tro, at historien kunne være sand.

Peter W. Merlin er en anden dygtig flyhistoriker, som konkret og overbevisende tager folk på ordet, når de påstår, at det lykkedes det amerikanske militær at fjerne alle spor efter nedstyrtningen ved Roswell. Merlins erfaringer efter at have finkæmmet utallige steder, hvor tophemmelige eksperimentalfly er havarerede, er nemlig, at der altid kan findes vragrester – også hvor man klart kunne forvente, at myndighederne af hensyn til landets sikkerhed må have gjort alt for at fjerne bevismateriale. I artiklen "Frygter ufologer fysiske beviser?" fortæller han om sin deltagelse ved "4th Annual UFO Crash Retrieval Conference" i Las Vegas i november 2006 og om deltagernes reaktion på hans budskab om, at hvis der virkelig styrtede et fremmed rumskib ned ved Roswell, så ville man med garanti stadig kunne finde vragrester på stedet i dag. Som bekendt er der absolut intet ikke-jordisk fundet, så …

Og hvordan står det så til i vores egen hjemlige andedam? SUFOI har i 2009 modtaget flere fotosager end nogen sinde før – en tendens som ser ud til at ville fortsætte, ikke mindst takket være den store udbredelse af mobiltelefoner med stadig bedre kameraer. Ole Henningsen har sammen med SUFOI's fotokonsulenter i det forgangne år lagt et kæmpearbejde i at få analyseret de mange billeder af mystiske himmelfænomener over Danmark. Du kan læse hans statusrapport, som begynder side 4.

Velkommen til en ny, spændende årgang af *UFO-Nyt* – din guide i en ufo-verden af mærkelige beretninger, løse rygter og halve sandheder.

❑

Mange billeder af himmelfænomener

De seneste par år har budt på et stigende antal indberetninger til Skandinavisk UFO Information af fotosager, dvs. observationer med tilhørende filmoptagelser af usædvanlige ting på himlen.

AF OLE HENNINGSEN

Der er i SUFOI's Fotoafdeling for året 2009 pt. registreret 43 sager, hvor der er taget fotografier eller videosekvenser af noget, som fotografen har observeret på himlen og filmet. Det er lidt flere end i 2008 og samtidig det dobbelte af 2007 og tidligere år. Stigningen skyldes bl.a. den større mulighed for at fotografere og videofilme, som er fulgt i kølvandet på den digitale revolution med stor udbredelse af mobiltelefoner og andet udstyr med optagemuligheder. Dvs. man har i dag en optagemulighed direkte ved hånden, når noget interessant dukker op – men andre faktorer spiller også ind.

Varmluftballoner i massevis

En anden meget væsentlig faktor er små varmluftballoner, som i de senere år er blevet meget nemmere at købe i større stil gennem dagligvarekæder. Fotografier eller videosekvenser af små varmluftballoner opsendt fra fællesarealer og villakvarterer tegner sig for halvdelen af årets registrerede fotosager.

Tidligere var man afhængig af egen eller andres import af de små balloner, som en stor del af danskerne ofte har stiftet bekendtskab med under ferieophold i Østen, fx i Thailand. Men i dag kan alle nemt få fat i varmluftballonerne og opsende dem ved familiefester og andre festlige lejligheder. Det er da også typisk, at indberetningerne i sommerperioden ofte ses i forbindelse med weekender, ligesom der er indberetninger koncentreret omkring årsskiftet. Dette vil formentlig også vise sig i antallet af indberetninger til www.ufo.dk i de første uger af det nye år.

Flere ressourcer anvendt

Der har i SUFOI i de seneste år været sat flere ressourcer ind på at registrere og undersøge billeder, når sådanne har været omtalt i medierne eller er blevet nævnt i mails til SUFOI på info@sufoi.dk. Dette giver i sig selv et større antal billeder registreret i fotoarkivet og ændrer på statistikken som sådan.

Venus og fly

Flere af de undersøgte billeder viser astronomiske objekter, fx lysstærke planeter som Venus og Jupiter, samt lysføring på fly. Folk er sjældent opmærksomme på, hvor stærktlysende og ejendommeligt fx planeten Venus kan tage sig ud nær horisonten. Det er heller ikke ualmindeligt, at landingslys på fly i bestemte vinkler kan se ganske usædvanlige ud.

Varmluftballon fotograferet af Jørgen Ramstedt Jensen fra sommerhusområde ved Sejerø-bugten den 22. august 2009 kl. 20.22.

Refleks ("kuglen" til højre) på foto fra Anholt den 19. september 2009 optaget af ingeniør Søren Fosberg. Refleksen er et omvendt spejlbillede (af Solen), der indeholder en skyformation, som falder sammen med skydannelsen på det nye sted på fotoet, hvor refleksen dannes.

Ups! Hvad er dog det?

En stor del af henvendelserne til SUFOI om såkaldte "ufo-fotografier" handler ikke om observerede ting, men om noget usædvanligt, som fotografen har opdaget, når billederne fx blev overført fra digitalkameraet til computeren. Denne slags henvendelser udgjorde for et par år siden næsten 50 %, men ligger i 2009 på 25 %.

I mange tilfælde ses der på billedet eksempelvis en lille mørk aftegning, som ser mystisk ud. Nogle gange viser det sig at være en fugl. Andre gange er der blot er tale om et insekt, som er fløjet forbi kameraet under optagelsen.

Reflekser kan se ejendommelige ud

Der modtages hvert år fotografier, som helt tydeligt viser reflekser opstået i kameraets objektiv. De fleste er ret nemme at give en fornuftig forklaring på. Men et af de mest spektakulære fotografier fra 2009 viser faktisk en refleks, som tager sig meget ejendommelig ud, og har givet anledning til en del diskussion hos SUFOI's fotokonsulenter.

Foto med orb (ses helt til højre) taget i Malaga i Spanien i juli 2008.

Orberne er kommet for at blive

En del af de billeder, som SUFOI har modtaget til undersøgelse, og hvor der intet usædvanligt er iagttaget på himlen under selve fotograferingen, viser "orber". En betegnelse, som vi har taget til os fra engelsk. Orber er små, runde, lyse aftegninger forskellige steder på et billede. De skyldes bittesmå partikler i luften meget tæt på kameraets objektiv og belyst af kameraets – ofte automatisk udløste – blitz. Partiklerne kan være støv, røg eller små vanddråber.

Især på udenlandske websites er orberne omtalt i forbindelse med nattebesøg på kirkegårde, spøgelsesplagede huse, påståede ånde-fotos mv., men deres årsag er altså såre simpel og kan efterprøves en aften med en støveklud rystet foran et kamera.

Billeder uden entydig forklaring

Der modtages med mellemrum fotografier og videosekvenser, som SUFOI ikke kan give en entydig forklaring på. Under denne kategori er udelukkende rubriceret fotografier, som er optaget, samtidig med at der er observeret noget usædvanligt på himlen. I årenes løb drejer det sig om i alt 10-15 fotos, svarende til nogle ganske få procent af det modtagne fotomateriale.

I 2009 er der pt. kun rubriceret et enkelt billede under denne kategori. Der er tale om en optagelse modtaget fra en af Bornholms kendte kunstnere, maleren og tegneren Nis Jessen fra Østerlars, hvis usædvanlige oplevelse den 28. juni 2009 kl. 18.55 er omtalt i "Observation og foto fra Bornholm". Billedet viser en lille, ubetydelig, lys plet på en blå himmel, men understøtter observatørens forklaring af, hvad han så på himlen den pågældende dag. Det flyvende objekt er stadig uidentificeret. Pr. definition er der her tale om et ufo-foto. Dette betyder udelukkende, at det observerede og fotograferede på nuværende tidspunkt – trods beskrivelsen og undersøgelserne – ikke entydigt har kunnet identificeres som noget kendt. ❑

Observation og foto fra Bornholm

En bornholmsk observation af et lille hvidt lys på himlen understøttet af et foto har givet anledning til mange drøftelser hos SUFOI's fotokonsulenter.

Observationen blev gjort af en af Bornholms kendte kunstnere, maleren og tegneren Nis Jessen fra Østerlars, den 28. juni 2009 kl. 18.55. Observatøren får øje på et lille lysende objekt flyvende på himlen fra en sydvestlig mod nordøstlig retning og umiddelbart efter ses et hvidt glimt. Han mister balancen et øjeblik, kigger ned i 1-2 sekunder, og da han atter kigger op, har objektet udført et markant spring, så det nu tilsyneladende er meget tættere på ham. Den 74-årige kunstner Nis Jessen beretter om sin oplevelse:

"Afstand er meget svært, når det er op imod en himmel, men jeg føler, at det var omkring 1½ km borte før springet og måske 3-400 m +/- efter springet på det par sekunder, det ta'r for lige at se ned, så jeg ikke kommer til at lave en skæv bevægelse med kroppen, når jeg går på ujævn grund.

Objektet fortsætter i samme retning og flyver mod øst i lige linje. Om det krængede eller ikke krængede, ved jeg ikke, for objektet virkede uskarpt – og jeg var så optaget af at få fat i kameraet i en fart, selv om jeg havde mange smerter i ryggen, og min kone var svær at råbe op inde i huset. Min kone kunne ikke i farten finde mit store kamera, så billedet blev skudt med et andet digital, nemlig: Panasonic DMC-LC50 – LEICA – linse.

Da jeg endelig fik kameraet i hånden, skulle jeg få det indstillet etc. etc., og da var objektet kommet meget langt ud mod øst; men jeg skød alligevel 2 gange, og jeg brugte fuld zoom.

Sidste gang kunne jeg ikke se objektet, men da jeg senere fik fotoet forstørret i computeren, opdagede jeg, at der var en underlig grå 'cirkel' på det sted, hvor tingesten var forsvundet

... Jeg undrede mig blot, for når man ser noget luftbåren i den afstand, forventer man en motorlyd, men i den Bornholmske, totale stilhed kl. ca. 19:00, hvor de fleste ser TV-Avisen, kunne jeg ikke høre en lyd.

Jeg tænkte et øjeblik på, om det var et svævefly eller måske et privatfly, der havde slået motoren fra; men da den pludselig i løbet af 1-2 sekunder havde lavet sit forunderlige hop og var kommet meget tættere på – stadig uden lyd – så var det, at jeg kaldte på min kone og fik fat i kameraet.

Her på øen er vi vant til overflyvninger, men i mine 38 år her, har jeg aldrig oplevet noget lignende. Hele mit liv som illustrator og maler har jeg brugt mine evner til at iagttage ting og mennesker, så den evne er meget veludviklet og trænet – så det kan ikke have været et optisk bedrag, og mit foto beviser jo også, at der var et objekt." ❑

På observatørens uredigerede foto af den østlige himmel over Bornholm den 28. juni 2009, syner det lille lyse objekt næsten midt i billedet ikke af meget, men har trods lidenheden givet anledning til en del diskussioner og forslag blandt fotokonsulenterne. Selv en kraftig forstørrelse af det originale foto viser ingen fremtrædende detaljer, der umiddelbart giver en entydig forklaring på det observerede og fotograferede. En detaljeret gennemgang af sagen med tilhørende illustrationer kan læses i UFO-Mail nr. 113 på www.ufo.dk.
(Foto: Nis Jessen)

Da ufoerne blev rumskibe

3. del

Denne 3. og sidste del af artikelserien om, hvordan ufoerne blev til rumskibe, er en oversigt over bøger og film, som har haft afgørende indflydelse på ufo-mytens udvikling.

AF KIM MØLLER HANSEN

1938-1949: Amazing Stories

I april 1926 udkom det første nummer af science fiction-magasinet *Amazing Stories*. I perioden 1938-1949 var Raymond A. Palmer (1910-1977) magasinets meget succesfulde redaktør. Han fik dygtige tegneserietegnere til at producere dramatiske forsider af fantastiske uhyrer, skønne kvinder, rumvæsner, robotter og alskens flyvende maskiner. Bladet var populært og fik enorm udbredelse, så forestillingen om mærkelige flyvende genstande var solidt plantet i underbevidstheden hos millioner af amerikanere, langt tid før nyhedsmedierne blev grebet af tallerkenfeberen. I foråret 1948 udkom det første nummer af Palmers seneste påhit – tidsskriftet *Fate* – med bl.a. to ufo-artikler skrevet af Kenneth Arnold: "I Did See Flying Saucers" og "Are Space Visitors here?". Dette nummer solgte 50.000 eksemplarer. I 1952 udkom bogen *The Coming of the Saucers: A Documentary Report on Sky Objects That Have Mystified the World* skrevet af Kenneth Arnold og Ray Palmer i fællesskab.

Spillefilmen "The Thing" (1951) fortæller, at de fremmede kan være fjendtlige.

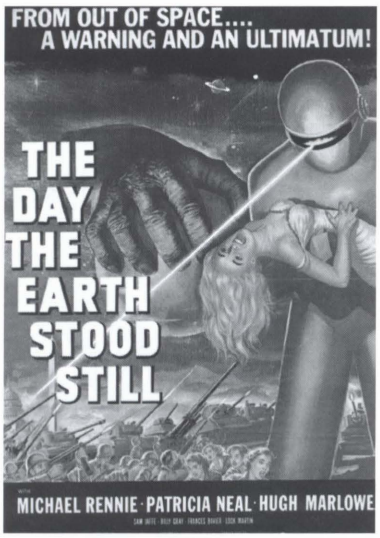
1947-49: Flyvende tallerkener

Tusindvis af aviser får i denne periode i fællesskab navngivet de mystiske skiveformede fartøjer, som kan flyve med meget høj hastighed og foretage utrolige manøvrer, bl.a. vinkelrette kursændringer. En bølge af observationer udløses af koldkrigsfrygt og massiv mediedækning. De flyvende tallerkener anses for at være hemmelige amerikanske våben, sovjetiske rekognosceringsfartøjer eller fra det ydre rum. Flyvende tallerkener dyrkes i reklamer, tegneserier, ugebladsartikler og filmserier.

1950-1951: Myteskabende bøger

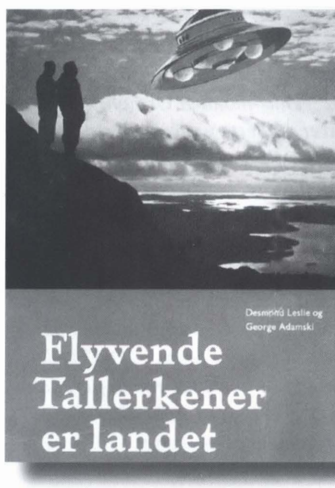
Frank Scullys bestsellerbog *Behind the Flying Saucers* og Donald E. Keyhoes artikel "Flying Saucers Are Real" i *True Magazine* og efterfølgende bog skaber den grundlæggende ufo-myte:

Flyvende tallerkener er blevet set i Jordens atmosfære igennem århundreder. De bliver fløjet af fremmede væsner og er i stand til at manøvrere og flyve med hastigheder bedre end jordiske fartøjer. De er kommet her for at overvåge menneskelige aktiviteter som fx atomprøvesprængninger, der bekymrer dem og kan udgøre en fare for dem. USA's regering ved, at dette er sandt, har beviser for det og skjuler det for at undgå panik. Nedstyrtede flyvende tallerkener er blevet bjærget sammen med deres døde besætninger.

Spillefilmen "The Day the Earth Stood Still" (1951; og genindspillet i 2008) er en bøn om fred i en tid præget af koldkrigsangst, samtidig med at den fjerner enhver tvivl om, hvordan en flyvende tallerken (= fremmed rumskib) skal se ud. Man kan i dag undre sig over, at en så pacifistisk film i det hele taget kunne produceres i Hollywood, der i 1950'erne i den grad var præget af kommunistforskrækkelse og deraf følgende selvcensur pga. de amerikanske myndigheders jagt på kommunistiske sympatisører og spioner. Senator Joseph McCarthy stod i spidsen for denne kampagne mod kommunistisk infiltration i USA. Mange i underholdningsindustrien, på universiteter og i skoler blev blacklistet og dermed nægtet arbejde.

1952-53: Kontakt!

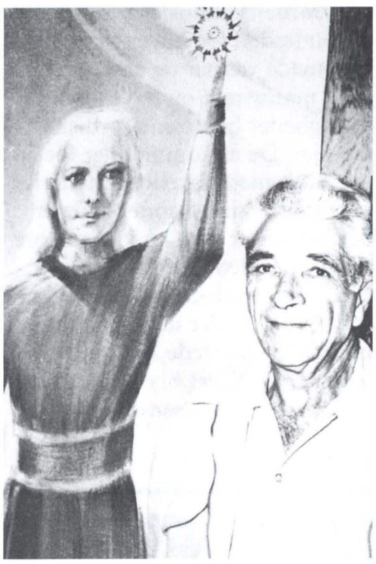
▶

Historisk set

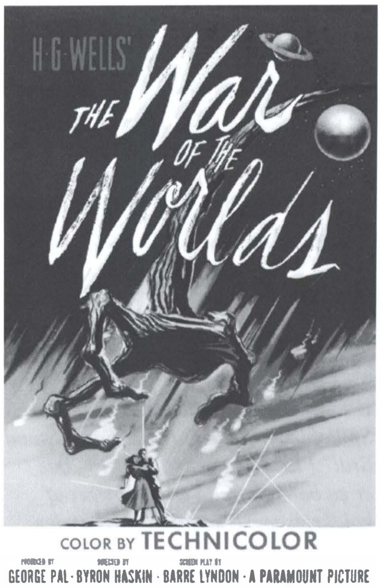
I 1952 indførte Project Blue Books's nye leder kaptajn Edward J. Ruppelt betegnelsen UFO som en forkortelse for Unidentified Flying Object – i et forsøg på at slippe af med den belastede betegnelse flyvende tallerkener, som blev associeret med rumskibe. Året efter udkom George Adamskis første bog *Flying Saucers Have Landed*, som skulle få stor betydning for menigmands opfattelse af flyvende tallerkener som rumskibe styret af rumbrødre fra andre planeter i solsystemet. Faktisk havde George Adamski ikke selv skrevet ret meget af bogen. Hans bidrag bestod af en 54 sider lang beretning (skrevet af Clara L. John) om hans møde den 20. november 1952 i den californiske ørken med Orthon – en mand fra Venus. Beretningen blev indarbejdet i et allerede færdigt manus om ufo-observationer Jorden rundt skrevet af den irske okkultist Desmond Leslie.

George Adamski blev den første, berømte kontaktperson. Mange skulle følge efter, fx Daniel Fry (1908-1992), Truman Bethurum (1898-1969), Orfeo Angelucci (1912-1993) og Howard Menger (1922-2009). Kontaktpersonerne kommunikerede med rumskibenes besætningsmedlemmer via telepati – og nogle kom endda med på udflugter med rumbrødrene til andre planeter. Rumbrødrene kom fra utopiske samfund, som ikke kendte til krig, død, sygdom eller andre problemer, som kendetegnede Jorden i midten af det tyvende århundrede. Rumbrødrene ville hjælpe menneskeheden med dens problemer, stoppe atomvåbenprøvesprængninger og forhindre udryddelsen af menneskeracen. Kontaktpersonens mission var at udbrede budskabet om kærlighed og broderskab til hele verden. Smukt, men naivt!

George Adamskis såkaldte livsfilosofi og indholdet i hans bøger – som stadig har betydning for kultlignende grupper Jorden rundt – var egentlig genbrug, dels fra 1930'ernes Californien, hvor han var leder af den selvbestaltede nyreligiøse gruppe "Royal Order of Tibet", dels fra hans kiksede science fiction-bog *Pioners of Space* (1949).

George Adamski (1891-1965) mødte i 1952 Venus-manden Orthon, som er gengivet på dette maleri ved siden af Adamski. Senere blev han ven med andre rumbrødre, heriblandt Firkon (fra Mars) og Ramu (fra Saturn). Navnene var opdigtede, for rumbrødrene opgav ikke deres navne. Navnene blev opfundet af Charlotte Blodget, som var ghostwriter på Adamskis anden bog "Inside the Space Ships" (1955), der – om muligt – indeholdt endnu flere fantastiske eventyr om Adamskis møder med rummennesker, rejser i solsystemet og pelsdyr på Månen.

Spillefilmen "The War of the Worlds" (1953) – baseret på bogen af samme navn skrevet af H.G. Wells i 1898, og genindspillet i en Spielberg-version i 2005 og i øvrigt udsendt som radiohørespil i 1938 i USA og utallige gange siden verden over (hvor den hver gang har skabt panik, fordi de er blevet grebet af historien og ikke har hørt, at de er tale om et radiohørespil) – slår fast med syvtommersøm, at fremmede besøgende (i dette tilfælde fra Mars) er fjendtligsindede. Så der er sandelig noget at være bange for!

1958: Bevis!

Spillefilmen "Earth vs. Flying Saucers" (1958) har nogle af samtidens mest realistiske scener med flyvende tallerkener – så gode, at klip blev genbrugt i senere film. Filmens indledning er historien om ufo-fænomenet som et ubestrideligt bevis på kontakt med ikke-jordiske.

1960'erne: Rumrejser er en mulighed

Årtiet var præget af rumfartsbegejstring og massiv mediedækning af det amerikanske rumfartsprogram: Først Mercury- og Gemini-opsendelserne og dernæst Apollo-programmet, der kulminerede den 20. juli 1969, da Eagle – Apollo 11's månemodul – landsatte astronauterne Neil Armstrong og Buzz Aldrin på Månens støvede overflade. Denne historiske begivenhed fik utvivlsomt mange til at tænke: "Når vi kan besøge Månen – og måske engang i fremtiden andre himmellegemer i solsystemet – hvorfor skulle fremmede intelligensvæsner, hvis de eksisterer, så ikke også kunne besøge os?"

1975: De farlige "grå"

I 1975 vises tv-filmen "The UFO Incident". Filmen bygger på en virkelig historie. I 1961 havde Betty og Barney Hill under en natlig køretur i New Hampshire en ufo-oplevelse. Under regressionshypnose fortæller de år senere en utrolig historie om at være blevet bortført af aliens og undersøgt om bord i et stort rumskib, hvorefter de sætter sig ind i bilen og ankommer til deres hjem med to

Betty og Barney Hill blev i tv-filmen "The UFO Incident" (1975) spillet af James Earl Jones og Estelle Parsons.

timers forsinkelse. Historien blev berømt via John Fullers bestseller *The Interrupted Journey – Two Lost Hours Aboard a Flying Saucer* (1966).

Fra slutningen af 1960'erne og igennem 1970'erne – en tid præget af Vietnam-krigens rædsler og en voksende mistro til politikere og myndighederne bl.a. på grund af Watergate-skandalen – opgav de fremmede næstekærligheden og blev kriminelle og voldelige: De skamferede kvæg, ødelagde afgrøderne på markerne med store aftryk og bortførte uskyldige mennesker. I dette scenarie passede Betty og Barney Hills bortførelseshistorie smukt ind, så det er ingen tilfældighed, at "The UFO Incident" fandt vej til de amerikanske tv-skærme i 1975.

Filmens største indflydelse på ufo-myten er sikkert dens fremstilling af de fremmede som små væsner med store hoveder og aflange, skæve øjne. Denne type ufonauter var dog ikke ny (og Betty og Barney var formentlig selv under indflydelse af et afsnit i en tv-serie, som viste sådanne aliens) – tegneserier og tv-serier havde tidligere fremstillet de fremmede sådan – men tiden var nu moden til for alvor at optage de såkaldte "grå" (greys) i ufo-myten.

1977: Nærkontakt af 3. grad

Steven Spielbergs "Close Encounters of the Third Kind" (1977) viser hele kataloget af observationstyper fra nattelys til nærobservationer og havde det amerikanske flyvevåbens astronomiske konsulent, J. Allen Hynek, som rådgiver. Filmen bidrager især til ufo-myten på to områder: En overbevisende fortælling om regeringens omfattende hemmelighedskræmmeri og en næsten religiøs skildring af De Grå. Måske er Spielbergs mest betydningsfulde præstation med "Close Encounters of the Third Kind" at portrættere aliens som stærke og alligevel venlige, til forskel fra 1950'ernes film med deres insektøjede væsener, der havde til hensigt at erobre planeten.

Filmens omdrejningspunkt er, at ufo-vidner i hele USA drages mod bjerget Devils Tower i Wyoming. Da myndighederne opdager det, forbyder de folk at nærme sig bjerget, da der er konstateret udslip af dødsensfarlig nervegas. Folk skal evakueres fra området, som forsegles, så myndighederne og videnskaben i ro og mag kan etablere kontakt (via lys og lyd) med De Grå i det fremmede moderskib. Filmen cementerer den gamle og mest populære konspirationsteori, at de amerikanske myndigheder kender og hemmeligholder sandheden om ufoerne.

"Close Encounters of the Third Kind" fik premiere i USA i 1977. Filmselskabet Columbia Pictures Industries Inc. havde investeret 22 mio. dollar i filmens produktion, hvilket var en formue dengang, og for at få fuld valuta for investeringen søsatte Columbia en af selskabets største annoncekampagner nogensinde. Alene i USA havde Columbia to-siders avisannoncer i 27 amerikanske aviser i et halvt år op til filmens premiere. Annoncekampagnen – der forklarede filmens ide og titel – og en lang biograftrailer øgede forventningerne til filmen og skabte interesse for emnet.

Filmen havde premiere på et tidspunkt, hvor troen på, at ufoerne var rumskibe, kulminerede. I USA mente 57 % af befolkningen i 1978 ifølge Gallup, at ufoerne var virkelige, og 7 % havde set en ufo. I Storbritannien var procenterne mindre, men alligevel markante. Her viste en Gallup-undersøgelse, at 27 % "troede på ufoer". Et tal, der år for år havde været stadigt voksende, siden man i 1954 noterede sig, at 16 % mente, at de flyvende tallerkener fandtes.

Det er ingen tvivl om, at medieinteressen omkring filmen påvirkede folks opfattelse af ufo-fænomenet og dermed resultaterne af de meningsmålinger, der blev foretaget i årene omkring premieren. Filmen påvirkede også tilgangen af medlemmer til ufo-foreningerne og antallet af observationsindberetninger. Det britiske ufo-tidsskrift *Flying Saucer Review* (FSR) talte om en decideret CE3K-effekt, som vi også mærkede i Danmark, idet SUFOI's medlemstal i årene efter filmens premiere voksede stødt og nåede et maksimum i 1982 med mere end 2.500 medlemmer. Også det britiske forsvarsministerium (MoD) fik CE3K-effekten at føle:

▶

Historisk set

I 1978 – hvor filmen havde premiere i Storbritannien – modtog MoD 750 rapporter – en fordobling i forhold til året før. Tallet for 1978 er aldrig siden overgået.

Den engelske frokostavis *Daily Express* bragte Spielbergs filmmanuskript som føljeton i avisen og oprettede et "UFO Bureau", hvor læserne kunne indtelefonere eller sende breve med deres observationsberetninger, som avisen så ville videregive til "ufo-eksperter til nærmere analyse". Efter nogle få dage havde ufo-bureauet modtaget ikke mindre end 6.000 henvendelser! Ifølge British UFO Research Associations (BUFORA) daværende efterforskningsleder, Jenny Randles, viste tallet filmens enorme indflydelse på samfundet. Den skabte imidlertid ikke en bølge af nye observationer, som mange ellers havde forudsagt, men opmuntrede vidner til at indrapportere gamle observationer, som de indtil da havde hemmeligholdt af frygt for at blive til grin.

Det samme billede så man i USA. Organisationen Center for UFO Studies (CUFOS) kunne notere sig, at folk indsendte rapporter om observationer, som havde fundet sted år før filmens premiere, men ikke nye observationer. Spielberg gik med til at sende CUFOS' observationsskema med filmen ud til udvalgte biografer, og det var nok den medvirkende årsag til, at de gamle rapporter dukkede op. Mens filmen blev vist i USA og i tiden lige efter, modtog CUFOS 10-15 rapporter dagligt, sammenlignet med 3-5 før filmens premiere. Samtidig blev Det Hvide Hus oversvømmet med ufo-breve som et direkte resultat af filmen og på grund af præsident Jimmy Carters kampagne året før, hvor han havde lovet at frigive klassificerede ufo-informationer.

CE3K-effekten virkede altså: Ufo-foreninger fik i løbet af kort tid mange nye medlemmer, men effekten skulle vise sig at være kortvarig. I august 1979 havde BUFORA 1.500 medlemmer (det absolut højeste i BUFORA's historie), men allerede to år senere var medlemsskaren reduceret til 550.

1980: Ufoer er styrtet ned

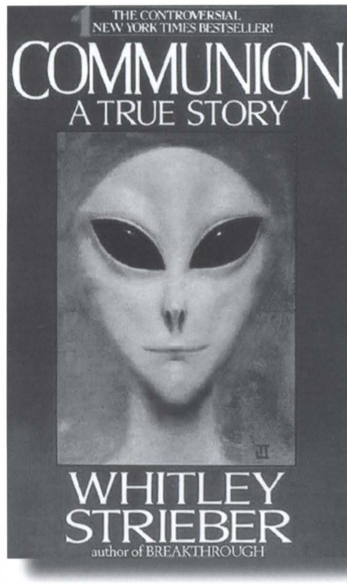
I efteråret 1980 udkom bogen *The Roswell Incident* skrevet af William L. Moore og Charles Berlitz. Det var den første bog siden Frank Scullys *Behind the Flying Saucers* (1950), som påstod, at et rumskib var styrtet ned ved byen Roswell i New Mexico i juli 1947 og bjærget af amerikanske militær. Bogen er meget sparsom med faktuelle oplysninger, temmelig rodet og overfladisk skrevet med alle mulige uvedkommende sidehistorier og giver ikke læseren et overblik over, hvad der faktisk skete ved Roswell – bortset fra, at læseren lades tilbage med en klar fornemmelse af, at militæret har forsøgt at skjule, at det var et nedstyrtet rumskib. Trods disse mangler blev bogen en bestseller og fik enorm betydning for mange menneskers opfattelse af ufoer som rumskibe og myndighedernes konspirerende rolle. Bogen blev et vendepunkt: Før 1980 blev rygter om nedstyrtede ufoer ikke taget alvorligt af flertallet af ufologer, men bogen fik mange til at sige, at sagen i det mindste burde undersøges nærmere.

1986: Internettet

I januar1986 blev ParaNet oprettet af Jim Speiser. Det var et såkaldt bulletin board system (BBS) om ufoer og paranormale emner. Speiser ville skabe et fælles forum for skeptikere, troende og tvivlere. Nu kunne alle med en computer, et modem og en telefonforbindelse offentliggøre deres tanker og ideer. Man kan sige, at ufo-organisationernes monopol dermed var brudt. Hidtil havde ufo-organisationernes konferencer, tidsskrifter, rapporter og bøger været toneangivende. Ufologerne kendte derigennem hinanden, talte samme "sprog" og behandlede de samme emner. Internettet gav andre mulighed for at komme til orde, hvilket betød, at mange flere aspekter af ufo-emnet kom på banen og blev behandlet på nye måder.

1987: Bortførelser og konspirationer

I 1987 udkom Whitley Striebers selvbiografiske roman *Communion – A True Story*. Bogen blev en bestseller og i 1989 filmatiseret med Christopher Walken i hovedrollen som Strieber. Historien er såre simpel – hvilket måske netop er det geniale og salgbare ved den – og faktisk bare en gentagelse af Betty og Barney Hills oplevelse.

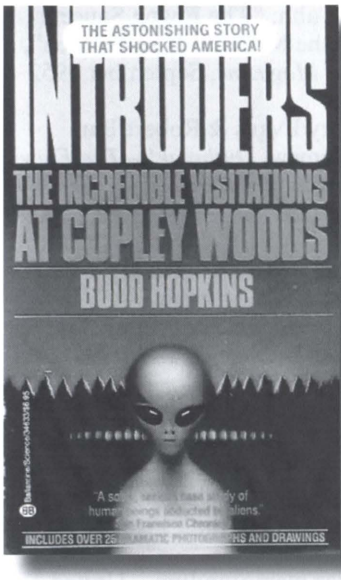

Denne gang er det en forfatter, som den 26. december 1985 får besøg af De Grå om natten i sit soveværelse. Han glemmer umiddelbart alt om oplevelsen, men kommer senere i tanke om bortførelsen etc.

Communion er blandt ufo-bortførelses-fans blevet noget nær en bibel om bortførelser – en af de mest ærlige og troværdige skildringer af en bortførelse – ja, opfattes faktisk som et bevis på, at sådanne mareridtsagtige oplevelser foregår i virkeligheden. At Striebers oplevelse nemt og uden hokuspokus kan forklares helt naturligt både psykologisk og fysisk, samtidig med at Strieber er en kendt gyser- og science fiction-forfatter, er ikke fakta, der forstyrrer hans disciple.

Der er ingen tvivl om, at Striebers og Hopkins' bøger (og ikke mindst Hopkins' organisation Intruders Foundation), dels har fået mange mennesker til at tro, at de er bortførelsesofre, dels har bidraget væsentligt til den alien-myte, som stadig er fremherskende og under fortsat udvikling. Den kan kort beskrives således:

De fremmede, kaldet De Grå, beskrives som små, med gråt skind, stort skaldet hoved, lange tynde arme, ben og krop. De er fysisk svage, sygelige og lider af genetiske forstyrrelser. For at overleve bortfører de mennesker, fjerner sæd og æg og forener dem med deres eget genetiske materiale med det formål at producere alien-menneske-hybrider. De bortførte mennesker har implantater (bittesmå metaldimser) placeret i fx næsen eller lige under huden i nakken, så de fremmede kan

I 1987 udkom også billedkunstneren Budd Hopkins' "Intruders – The Incredible Visitations at Copley Woods", som var en followup på hans bestseller "Missing Time – A Documented Study of UFO Abductions" (1981), der i øvrigt blev brugt som forlæg til en fire timer lang tv-serie i 1992 på CBS. Hopkins' tredje bog om ufo-bortførelser udkom i 1996 og fik titlen "Witnessed – The Brooklyn Bridge Abductions". Gennem sin organisation Intruders Foundation (grundlagt i 1989) i New York har Hopkins via et netværk bestående af terapeuter og hypnotisører igennem årene haft hundredvis af "ufo-bortførte" under behandling.

spore og kontrollere dem. Der findes millioner af sådanne bortførte. De kan intet huske af, hvad der er gjort ved dem, fordi deres hukommelse er slettet. De Grå har også lemlæstet kvæg og mennesker for at skaffe sig det enzym, de skal bruge til fordøjelsen.

En superhemmelig 12-mands gruppe, kaldet MJ-12, bestående af højtstående militærfolk, efterretningsfolk og videnskabsmænd har indgået en aftale med De Grå, der har indvilliget i at levere teknologi, som er blevet anvendt til at bygge så avancerede våben som stealth-flyene B-2 og F-117A. Til gengæld har MJ-12 indvilliget i at bygge kæmpe undergrundsbaser til De Grå, som har fået lov til at foretage lemlæstelser og bortførelser. Pengene til alien-projekterne fremskaffes af CIA gennem salg af narkotika.

Med hjælp fra MJ-12 er Council on Foreign Relations (Rådet for Udenrigspolitik, www.cfr.org/), Trilateral Commission (www.trilateral.org/), Bilderberg-gruppen (100 af verdens mest magtfulde mænd, som mødes hvert år i et uformelt forum og diskuterer politik og økonomi) samt internationale banker blevet en "hemmelig regering", der kontrollerer alt inden for samfund, politik og økonomi. For at opretholde denne magt benytter magthaverne sig af mord for at fjerne enhver, der står i vejen for dem. Fx blev præsident Kennedy og vidner til snigmordet myrdet på ordre fra denne hemmelige regering.

Magthaverne planlægger i samarbejde med De Grå at danne en diktatorisk verdensregering forklædt som En Ny Verdensorden (New World Order). Bortførte og andre vil blive drevet sammen og tvunget i koncentrationslejre.

1993-i dag: Sandheden er derude

Den prisvindende tv-serie "X-Files" (1993-2002; og genudsendt adskillige gange) og de to spillefilm "The X-Files: Fight The Future" (1998) og "The X-Files: I Want to Believe" (2008) opfinder ikke noget nyt, men bidrager alligevel væsentligt til ufo-myten, idet serien og filmene bygger på alle de ekstremer (fx bortførelser, korncirkler, kvæglemlæstelser og mænd-i-sort) og konspirationsideer, som florerer inden for ufo-temaet. Tv-seriens univers giver "forklaringer" og skaber sammenhænge mellem fænomener og hændelser, som er utrolige og usandsynlige, samtidig med at man som tilskuer – ligesom de to FBI-agenter Fox Mulder (David Duchovny) og Dana Scully (Gillian Anderson) – ikke ved, hvad man skal tro, og hvorvidt alting er en stor konspiration, og ingen er til at stole på.

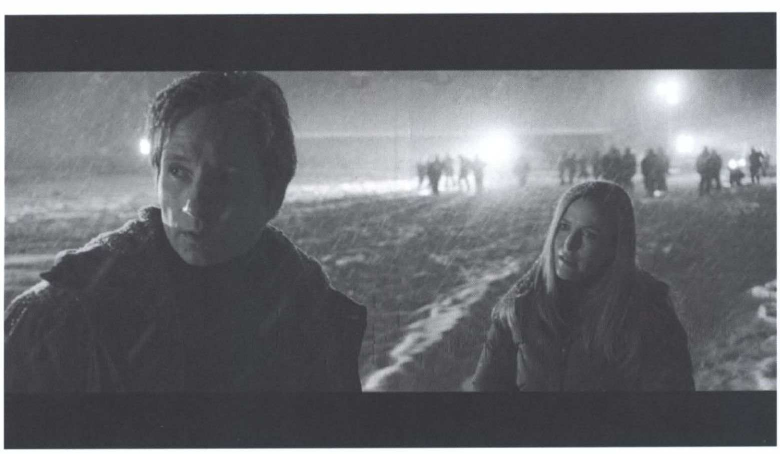
X-Files præger i den grad mange menneskers forestillinger om ufo-fænomenet – ja, er ofte deres eneste kilde til viden, og har sat sine tydelige spor i de emner, som er mest populære på internettet. X-Files er også blevet et begreb, som bruges om de ufo-arkiver, militære myndigheder verden har offentliggjort gennem de seneste år.

Da serien blev vist på dansk tv for første gang i 1990'erne under serietitlen "Strengt Fortroligt" blev den markedsført som en serie "bygget over virkelige hændelser", men efter daværende TV2-programredaktør Kaare Schmidt havde indrømmet, at serien ikke var en dokumentarserie, men fiktion, "og som bekendt kan fiktion forholde sig frit til virkeligheden", blev reklamesloganet fjernet, men det ændrer naturligvis ikke ved seriens indhold og enorme påvirkningsgrad. Serien har i den grad fået mange til at sige: "The Truth Is Out There", "Trust No One" og "I Want To Believe".

X-Files forstærker troen på konspirationsteorier og gentager årtiers frygt for invasion fra rummet. I 1996 – da serien havde kørt på amerikansk tv i tre år og opbygget en stor fanskare, og kort før premieren på den opreklamerede alien-invasionsfilm "Independence Day" – viste en rundspørge foretaget af magasinet *Newsweek*, at:

- 48 % af amerikanerne tror, at ufoer er virkelige
- 29 % tror, at vi har haft kontakt med fremmede væsner
- 48 % tror, at myndighederne skjuler sandheden om ufoerne.

En undersøgelse, som blev offentliggjort i marts 2000 i tidsskriftet *Life*, viste, at 49 % af den amerikanske befolkning havde svaret ja til spørgsmålet: "Tror

du, at den amerikanske regering hemmeligholder viden, som viser, at ufoer findes?". Det svarer til, at over 100 millioner amerikanere mener, at de bliver ført bag lyset af magthaverne.

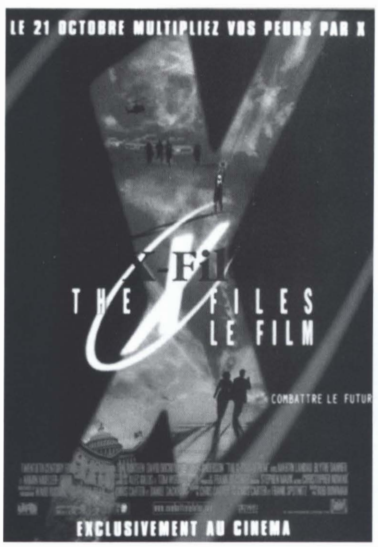
Hollywood-effekten og internettets sandheder

Det er naturligvis svært præcis at sige, i hvor høj grad vi påvirkes af film, men en amerikansk undersøgelse kan gøre os lidt klogere. I august 2009 kunne *videnskab.dk* fortælle, at Andrew Butler, forsker i psykologi på Washington University, på grundlag af et eksperiment havde konstateret, at unge studerende har en tendens til at erstatte faktuel viden om historiske begivenheder med misinformation fra Hollywoods spillefilm.

Eksperimentet omfattede 108 studerende, som i forskellige grupper så klip fra ni forskellige film, ligesom de fik en kort faktuel tekst, der relaterede sig til hver af de ni film. De modtog forskellige grader af advarsler om de enkelte films troværdighed.

Det var påfaldende, at i mange af de tilfælde, hvor filmens gengivelse af fakta stred med den faglige tekst, huskede de studerende de fejlagtige oplysninger fra filmen som værende de rigtige. Generelle advarsler mod filmgenren fik ikke de studerende til at svare mere rigtigt, når de havde set en film, som var misinformerende.

Det positive var, at eksperimentet også viste, at når filmenes faktuelle indhold stemte overens med de faglige tekster, kunne de studerende langt bedre huske det virkelige indhold. Film er således

glimrende i undervisningssammenhæng, såfremt de er tro mod virkeligheden og i øvrigt passer til de undervisningsmæssige mål.

Vi husker film bedre end fakta, fordi hjernen er langt bedre til at huske konkrete fænomener og begivenheder i tid og rum end abstrakte teorier.

Andrew Butler citeres på *videnskab.dk* for følgende udtalelse:

"Der er ikke noget galt i det, Hollywood gør, for det er jo meningen, det skal være underholdende film. Men folk bør være bevidste om det, for det eneste, det store flertal af amerikanerne ved om disse specialiserede emner, er det, som de har set i biografen."

Tv-serien X-Files handler om mange "specialiserede emner" (ufoer, sammensværgelser og overnaturlige fænomener), som mange seere af gode grunde ikke ved så meget om i forvejen – det er ikke noget, de er blevet undervist i i skolen, og har måske kun hørt om det på anden hånd eller læst om emnerne på tvivlsomme sider på nettet – så hvis resultaterne af Andrew Butlers eksperiment står til troende, er det forståeligt, at så mange i dag har deres viden om ufo-fænomenet o.lign. fra X-Files og betragter informationerne som sandheder.

X-Files-universets emner dyrkes på internettet, og der ingen tvivl om, at nettet i dag er den vigtigste kilde til udvikling af ufomyten. Det kan man forvisse sig om ved at læse indlæggene på nettets mange blogs, ligesom mails til SUFOI peger på det samme.

Internettet er en fantastisk informationsbase, hvis man kan bruge den rigtigt. Uanset om nettet bringer falske eller sande informationer, påvirkes vi alle – også i vores syn på ufo-fænomenet. I dag har nettet overtaget den rolle, som aviser og film spillede i ufoernes barndom. ❑

Kilder til artikelserien:

Kenneth Arnold: "I Did See The Flying Disks!", *Fate*, Volume 1, Number 1, Spring 1948

Ted Bloecher: *Report on the UFO Wave of 1947*, eget tryk 1967

J.P. Cahn: "The Flying Saucers and the Mysterious Little Men", *True Magazine*, September 1952

Hilary Evans & Robert Bartholomew: *Outbreak! – The Encyclopedia of Extraordinary Social Behavior*, Anomalist Books 2009

Hilary Evans & Dennis Stacy (ed.): *UFO 1947-1997 – Fifty Years of Flying Saucers*, John Brown Publishing Ltd. 1997

Jack Hagerty og Jon Rogers: *The Saucer Fleet*, Apogee Books 2008

Eric & Leif Nesheim: *Saucer Attack*, Kitchen Sink Press 1997

Office memorandum – United States Government, 15 March 1949. Subject: Flying Saucers

Curtis Peebles: *Watch the Skies! – A Chronicle of the Flying Saucer Myth*, Smithsonian Institution Press 1994

Mark Pilkington: *Screen Memories – An Exploration of the Relationship Between Science Fiction Film and the UFO Mythology* (www.hedweb.com/markp/ufofilm.htm)

UFO-Nyt nr. 2, 1994, side 11: "TV2 indrømmer manipulation"

UFO-Nyt nr. 4, 2008, side 13: "Truslen fra oven"

UFO-Nyt nr. 1, 2009, side 15: "En verden af nedstyrtninger"

Nigel Watson: "Da de flyvende tallerkener indtog biograferne", *UFO-Vision – Årbog for ufo-litteratur 1988*, side 16-21

www.project1947.com/fig/1948air.htm

www.project1947.com/gr/grchron2.htm

www.dailykos.com/story/2008/8/30/22345/4342/827/574805

Den hemmelige månerejse

På internettet blandes myter om hemmelige månerejser med historier om, at mennesket slet ikke har været på Månen. Flyhistorikeren Curtis Peebles har undersøgt påstandene om, at et hidtil ukendt, bemandet rumskib, kaldet Apollo 20, landede på Månen og fandt et nedstyrtet rumskib med ikke-jordiske væsner om bord.

AF CURTIS PEEBLES MED BIDRAG FRA CLAS SVAHN

I april 2007 begyndte en anonym person med pseudonymet "retiredafb" at lægge en serie videoklip ud på YouTube. Vedkommende påstod, at de stammede fra Apollo 20, en hemmelig, fælles amerikansk-sovjetisk rumfærd, som blev gennemført i 1976 med det formål at undersøge et nedstyrtet ikke-jordisk rumskib i nærheden af krateret Izsak på Månens bagside. Men er det virkelig sandt?

Videoklippene på internettet tiltrak den forholdsvis ukendte italienske ufolog og freelancejournalist Luca Scantamburlos opmærksomhed, så han korresponderede online med "retiredafb" i løbet af foråret og sommeren 2007. Denne korrespondance afslørede, at den hemmelige person egentlig hedder William Rutledge, er født i Belgien 1930 og emigrerede til USA, hvor han har arbejdet på flyfabrikkerne Avro og Chance Vought samt hos Bell Laboratories og det amerikanske flyvevåben. Rutledge påstod, at han havde studeret sovjetisk rum- og flyteknologi, fået en uddannelse i computernavigering og havde meldt sig frivilligt til flyvevåbenets bemandede rumlaboratorium, et projekt som blev indstillet i 1969.

Ifølge Rutledge havde Apollo 15, som blev sendt til Månen i sommeren 1971, fotograferet et nedstyrtet ikke-jordisk moderskib på Månens bagside. Apollo 17 skulle også have taget billeder af vraget omkring et år senere. Der blev lagt planer for to hemmelige Apollo-flyvninger med numrene 19 og 20. Opsendelserne skulle ikke foregå fra Kennedy Space Center i Florida, men fra Vandenberg i Californien.

Tragedie i rummet

Besætningen på Apollo 19, med kommandomodulet "Endymion" og månelanderen "Artemis", skulle udforske det tenformede moderskibs tag ved at klatre op på Monaco Hill. Besætningen bestod af "Stephanie Ellis", den første sorte kvinde i rummet, Aleksej Sorokin (russisk kosmonaut, som aldrig fik chancen for at flyve) og John Swigert (som var med på Apollo 13). Ifølge Rutledge blev Ellis født i Elfenbenskysten i 1946 og kom til USA, da hun var syv måneder. Hun arbejdede med månelanderens navigationssystem og var hans veninde.

Apollo 19 rumfærden endte tragisk. Kontakten med rumkapslen blev pludseligt afbrudt, da rakettens sidste trin var ved at brænde ud. Rutledge mener, at raketten kolliderede med en kvasisatellit*) eller en meteor.

Trods tragedien fortsatte forberedelserne med Apollo 20. Rutledge blev udnævnt til kommandør, Lena Snyder fra Bell styrede kommandomodulet, og Alexej Leonov var pilot på månelanderen. Leonov, som i 1965 foretog historiens første rumvandring, havde kommandoen på den Sojuz-kapsel, som blev sammenkoblet med Apollo 18 under den fælles amerikansk-sovjetiske rumfærd i juli 1975. Ifølge Rutledge skulle Apollo 20's kommandomodul have heddet "Constellation" og månelanderen "Phoenix".

Jordkontrollen, som overvågede færden, befandt sig ikke i Houston som under de tidligere Apollo-flyvninger, men på Vandenberg-basen i Californien, en amerikansk flybase som også har en affyringsrampe for rumraketter. Opkaldssignalet "Vandenberg" kan høres på lydsporet på de videoer, som blev lagt ud på YouTube. 300 personer skulle have deltaget ved klargøringen af Saturn V-raketten på Vandenberg.

Hvorfor lige netop Rutledge, Ellis og Snyder blev udtaget til Apollo 19 og 20, ved man ikke. Rutledge hævder, at han blev udvalgt, fordi han ikke troede på Gud.

Moderskib og måneby

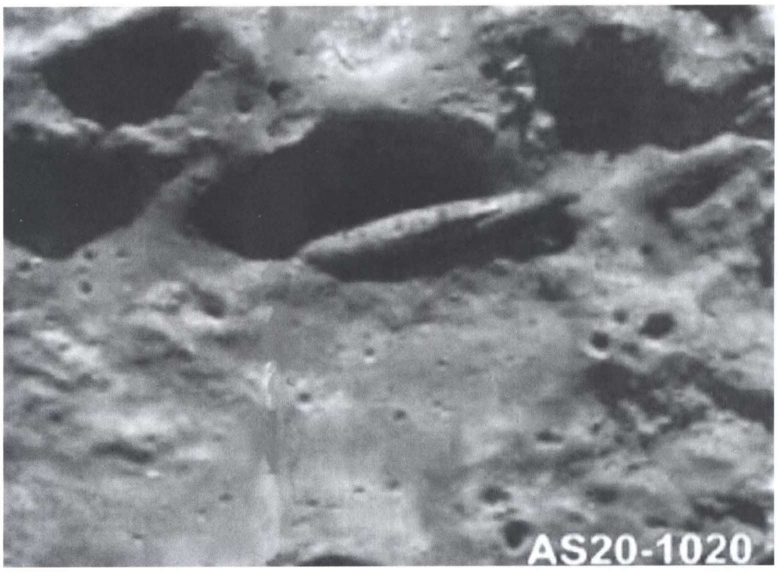
Apollo 20 blev opsendt fra Vandenberg-basen den 16. august 1976. De, som så opsendelsen, skulle ifølge Rutledge ikke have vidst, at det var en Saturn V-raket, som blev opsendt. Videoerne på YouTube viser Snyder på vej ind i kapselen (med ryggen mod kameraet), opsendelsen, billeder fra månelanderen før landingen, billeder af moderskibet set fra rummet og billeder af en by på Månen. Den bestod ifølge Rutledge af ruiner bortset fra en enkelt bygning.

Rutledge og Leonov gik ind i det ikke-jordiske fartøj og fandt "... mange tegn på biologiske funktioner ... vegetation i 'motorrummet', trekantede sten, som udskilte en 'sødlig' gul væske med helbredende egenskaber, samt givetvis beviser for ikke-jordisk liv".

Der blev fundet to lig i fartøjet. Det ene var i en rigtig dårlig forfatning, mens det andet var et intakt 165 centimeter langt væsen af hunkøn, som fik navnet "Mona Lisa". Hun havde seks fingre på hænderne og "styregrejer" fastgjort til fingre og øjne og med to kabler til næseborene. Hun bar ingen klæder, men var dækket af et tyndt, gennemsigtigt beskyttelsesklæde. Ifølge Rutledge virkede kroppen hverken død eller levende. Han og Leonov satte biomedicinske sensorer på kroppen og sendte telemetriske data til jordkontrollen.

Rutledge og Leonov brugte syv dage på at undersøge det ikke-jordiske fartøj. Det var dobbelt så lang tid, som besætningerne på Apollo 15, 16 og 17 havde tilbragt på Månen. Grunden til, at Apollo 19 og 20 flyvningerne skulle holdes hemmelige, var ikke frygten for at skabe panik, men et økonomisk spørgsmål.

Scantamburlo var imponeret over Rutledges videoer og informationer, som, han syntes, var

Moderskibet på et billede fra YouTube-filmen. Her ser det ud til at befinde sig i et krater på Månens bagside.

sammenhængende og troværdige: "De afspejler et godt kendskab til flyvningens historie, geologi, kemi og rumforskning .... Mens vi venter på resten af Rutledge oplysninger, burde vi gøre os klar til en revolution af kopernikansk format, nemlig at vi ikke er alene i universet, og at der nu angiveligt findes både historiske og tekniske beviser på det."

Accept, tvivl og undskyldninger

I et forsøg på at støtte påstanden om, at de hemmelige Apollo-missioner foregik fra Vandenberg-basen, skrev Scantamburlo, at Saturn V-raketten optrådte uden navn i en rapport fra flyvevåbnet dateret den 19. april 2006, og at dokumenter fra 1960'erne antydede en interesse fra flyvevåbnets side om at anvende denne løfteraket: "Der findes dermed stærke indicier på, at Apollo 20 blev opsendt fra Vandenberg-basen, præcis som Rutledge hævder," konstaterede den italienske freelancejournalist.

Selv om han var overbevist om videoens ægthed, bemærkede Scantamburlo, at der var et problem med scenen fra selve opsendelsen af Apollo 20. Det første enkeltbillede viste sig nemlig at stamme fra opsendelsen af Apollo 11 i juli 1969. Rutledge forklarede det med, at han ikke længere befandt sig i Afrika, og at videoerne var blevet digitaliseret af venner i Rwanda, som åbenbart havde begået en fejl.

Rutledge forklarede, at han havde levet under falsk identitet i Rwanda siden 1990, og at han i den periode ikke havde talt engelsk, men udelukkende kinyarwanda og fransk. Han offentliggjorde videoerne nu på grund af "det storslåede i det hele", og "at det snart var 2012".

Michael Salla, som er dr. phil. fra universitetet i Queensland, har i flere år været engageret i ufo-spørgsmål og ETH-hypotesen, som han ser kædet sammen med hemmelige politiske beslutninger. Ifølge Wikipedia er "mange af de data, som han bruger til at underbygge sine teorier, kontroversielle på grund af mangel på empiriske beviser, som ellers skulle underbygge hans teorier". Michael Salla har helt enkelt svært ved at bevise sine påstande, og hans omdømme blandt internationale ufologer er mildt sagt elendigt.

Det kan derfor ikke overraske, at Salla går ind i Apollo 20-polemikken. I en kommentar på internettet den 24. juni 2007 skrev Salla, at han var imponeret over Scantamburlos "oprigtige anstrengelser for at verificere de forskellige detaljer, som Rutledge fremlægger".

Men Salla fandt også uoverensstemmelser i Rutledges redegørelse. En af dem var Apollo 20-emblemet, som blot bestod af navnet på de tre astronauter og navnet Apollo, mens den tilsvarende rumfærd i 1975 havde både navnet Apollo og Sojuz på emblemet ligesom de deltagende astronauters/kosmonauters navne.

Men denne "uoverensstemmelse" siger mere om Sallas manglende kundskaber om rumfartshistorie end om hans formåen med hensyn til at foretage en kritisk analyse af materialet.

Salla havde heller ikke problemer med at søge efter beviser, der er svære kontrollere. Som et indicium på, at der rent faktisk findes ikke-jordiske rumfartøjer og byer på Månen bagside, nævner han den amerikanske "synske" Ingo Swann, som har fortalt, at han har set ikke-jordiske væsner og genstande skabt af intelligensvæsner på Månens bagside på anmodning fra en "hemmelig efterretningstjeneste" i 1975. Men Swann mente også, at ikke-jordiske havde forbudt flere landinger på Månen. Det skulle have været den virkelige grund til, at måneprogrammet blev stoppet efter Apollo 17.

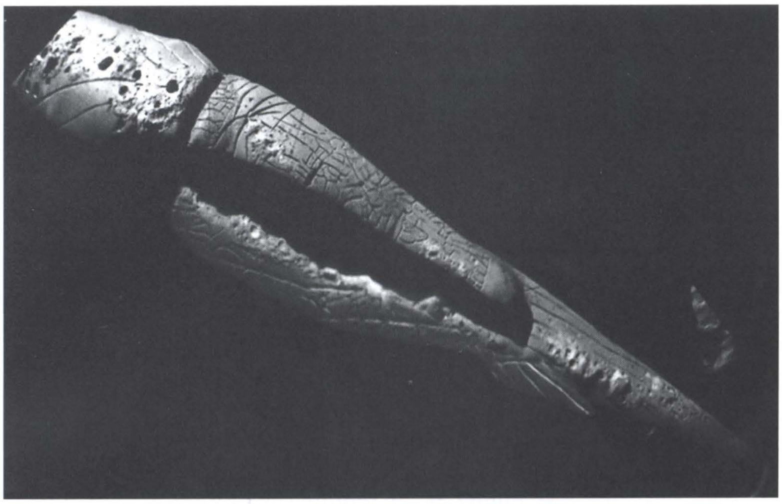
Salla mente, at hvis Swanns oplysninger var korrekte, kunne en hemmelig månelanding ikke have fundet sted. Sammen med fejlen angående emblemet "kan det føre til den konklusion, at Rutledges beretninger og videoer er et sofistikeret fupnummer sat i søen for at vildlede offentligheden".

Samtidig troede Salla, at det kunne blive den dråbe, der fik bægeret til at flyde over, når det gælder ufo-sløring. Hvis denne inkonsekvens havde haft en tilfredsstillende forklaring, ville antallet af offentlige afsløringer være steget. "Flere tjenestemænd ville indse, at hemmeligholdelse var nytteløst og derfor ville være på det vindende hold i historien og samtidig være en del af de statslige myndigheder, som spillede en proaktiv rolle, når det gælder om at forberede offentligheden på afsløringen af ikke-jordiskes tilstedeværelse," forudså Salla.

Det samme ville ske, hvis det viste sig, at Apollo 20 -historien var fup, eftersom den kunne være " ...et forsøg på at forberede offentlighedens kendskab til ikke-jordisk liv gennem delvis korrekt information".

På den måde lykkes det for Salla at bevise sin favorithypotese, uanset om Apollo 20-filmen skulle vise sig at være ægte eller ej.

Salla anbefalede, at Scantamburlos rapport bliver taget alvorligt, da der er en mulighed for, at det er en ægte afsløring af et hemmeligt projekt, som undersøgte et gammelt ikke-jordisk moderskib.

En forstørrelse af det billede, som Apollo 20 tog af "moderskibet".

Fup alligevel

Fire dage senere lagde Salla en kommentar ud på nettet, hvor han bemærkede, at der ved videoen om den forhistoriske måneby bliver brugt et lydspor fra Apollo 15. Det tydede på, at hele Rutledges historie var fup, og at denne opdagelse var en god grund til at afvise historien. Men Salla tilføjede også: "Det stiller imidlertid spørgsmålet om, hvilken hensigt Rutledge har med at gennemføre et sådant bedrageri. Vil han vildlede offentligheden eller gøre den opmærksom på noget vigtigt?"

Scantamburlo erkendte de falske dele i Rutledges beretning i en artikel den 22. august 2007. En YouTube-bruger havde nu også identificeret byen på månefotoet, som en collage af billeder fra Apollo 17 med de falske ruiner manipuleret ind. Ligesom Salla fremlagde Scantamburlo en blandet analyse af Apollo 20-tilfældet. På den ene side mente han, at der fandtes en lille chance for, at fupnummeret skulle give os en ledetråd i undersøgelsen af en "måneanomali", men på den anden side skrev han: "Modsigelserne i beretningen om Apollo 20 er nu så mange, at de skulle kunne stamme fra misforståelser fra uerfarne medhjælpere i Rwanda ..."

Men senere stillede Scantamburlo et andet spørgsmål:

"Er det muligt, at William Rutledge i virkeligheden er agent for en europæisk sikkerhedstjeneste, som forsøger få den amerikanske regeringen til at afsløre, hvad den ved om muligheden for ikkejordiskes tilstedeværelse i solsystemet? Eller overvåger han et statsligt skyggeprojekt, som har til opgave at udsætte offentligheden for en psykologisk og sociologisk test?"

Det er sådanne måder at ræsonnere på, der giver myter livskraft.

Eine kleine raketforskning

For at kunne vurdere kontroversielle spørgsmål får det moderne samfund hjælp i arven fra antikken, renæssancen, oplysningstiden og den videnskabelige revolution. Det drejer sig om regler for beviser, procedurer til test af en hypotese, ligesom metoder til at begrænse partiskhed og fejltagelser. Disse tillempes dagligdagen for at løse det videnskabelige, historiske, journalistiske og juridiske problem.

Først fastslås, hvad der kræves, for at påstanden skal være sand eller falsk. Siden afgøres, hvilke beviser der er tilgængelige. Til slut analyseres det samlede bevismateriale, og der drages konklusioner med hensyn til, om det påståede er sandt eller falsk.

Hvis Rutledges grundlæggende påstande er sande, skulle Apollo 20 følge mønstret fra tidligere Apollo-rummissioner. Det gælder hardware, støtteanlæg på jorden og missionens profil. Man kan dårligt nok tænke sig, at NASA på nogle få måneder har taget et helt nyt koncept med en helt ny teknik i brug for at kunne tage til Månen. Det, som gjaldt for Apollo 17, må også have været gældende for Apollo 19 og 20.

Et andet krav er, at anvendelsen af Vandenberg-basen som opsendelsessted skulle holde missionen hemmelig. Hvis Rutledge er en fupmager, vil missionens profil ikke matche tidligere flyvninger, og der kan findes inkonsekvenser, løgne og fejltagelser.

For at forstå, hvad der bedst passer ind i de tilgængelige beviser, har vi brug for lidt raketforskning. En opsendelse af en Saturn V-raket fra Vandenberg ville kræve samme type jordanlæg for løfteraketten som på Kennedy Space Center. Saturn V var den største løfteraket, som blev bygget i USA. Den var omkring 110 meter høj, bestod af tre trin og producerede 3,5 millioner kg i løftekraft. Raketten blev monteret i en speciel hangar, som i midten af 1960'erne var den største i verden. Raketten blev senere kørt ud til startrampen ved hjælp af et køretøj, som var så stort som det inderste af en baseball-arena og kørte på otte gigantiske larvefødder. Startrampen er en stor betonkonstruktion, som hæver sig over Floridas sumpområder. Der kræves også en stor kontrolbygning samt store tanke til raketbrændstof i form af flydende ilt, petroleum og flydende brint.

Et muligt alternativ var, at en bestående affyringsrampe beregnet til en anden type raket var blevet modificeret til at kunne klare en Saturn V. Titan IIID var den største raket, man opsendte fra Vandenberg i 1976. Den bestod af et grundtrin – en modificeret Titan II ballistisk robot med to raketmotorer på hver side. De blev tændt ved starten og producerede 1,2 millioner kg i løftekraft. Når de var brændt ud, blev første trin tændt. Raketten var knapt 50 meter høj. Alle rakettrin var tre meter i diameter.

Spørgsmålet er: Hvilke beviser der er på, at der fandtes et Saturn V-anlæg på Vandenberg i 1970'erne? Saturn V og Titan IIID havde forskellige konfigurationer. Saturn V havde tre gange så stor løftekraft og var mere end dobbelt så høj. Dens første rakettrin var ti meter i diameter og havde fem F 1-motorer, som blev antændt på samme tid ved starten. På grund af forskellighederne i løftekraft, motorplacering, størrelse og andre faktorer skulle den eksisterende startrampe bygges helt om for at passe til en Saturn V.

Der mangler beviser på, at Vandenberg nogensinde har haft anlæg, som kunne anvendes til at

►

opsende en Saturn V-raket. De ville have været meget iøjnefaldende, og deres konturer meget tydelige. Et stort antal mennesker ville have haft arbejde der i flere år for at bygge og teste disse anlæg. Der findes ingen steder belæg for, at det har været tilfældet.

Tilgængelig base

Rutledge påstod, at opsendelserne af Apollo 19 og 20 kunne ses langt væk, men at vidnerne ikke vidste, at det drejede sig om Saturn V-raketter. Hvis de påstande skulle være rigtige, måtte hverken pressen eller offentligheden have haft adgang til Vandenberg-basen samtidig med, at der måtte have været en så stor bufferzone, at anlæggene, forberedelserne og opsendelserne var skjult for alle omkringboende. Mange vidste, at der fandt opsendelser sted, men skulle åbenbart ikke have været klar over, at det var det hemmelige Apollo-projekt.

Men Vandenberg opfylder ikke de sikkerhedskrav, der er nødvendige for, at påstanden kan være rigtig. En offentlig vej går lige forbi basens hovedindgang, og byen Lompoc ligger lige i nærheden. Selv i 1970'erne havde pressen lov til at følge civile raketopsendelser inde på basen. En jernbane går endda lige gennem selve basen og forbi mange af startramperne.

Den 20. september 1959 passerede eksempelvis et passagertog med den sovjetiske leder Nikita Khrusjtjov om bord gennem Vandenberg under hans USA-besøg. Basens tre kernevåbenbevæbnede Atlas-raketter kunne tydeligt ses fra toget. Basens tilgængelighed taget i betragtning var det ikke muligt at skjule en monteringshangar og en startrampe for en Saturn V-raket, eller selve raketten. Det var heller ikke muligt at "skjule" opsendelsen af en Saturn V-raket fra Vandenberg. Den kunne ikke blot ses fra Lompoc og andre nærliggende byer, men fra hele det centrale og sydlige Californien. Larmen fra starten ville have fået indbyggerne i Lompoc til at indse, at det ikke bare var en sædvanlig opsendelse af en Titan IIID-raket eller noget tilsvarende.

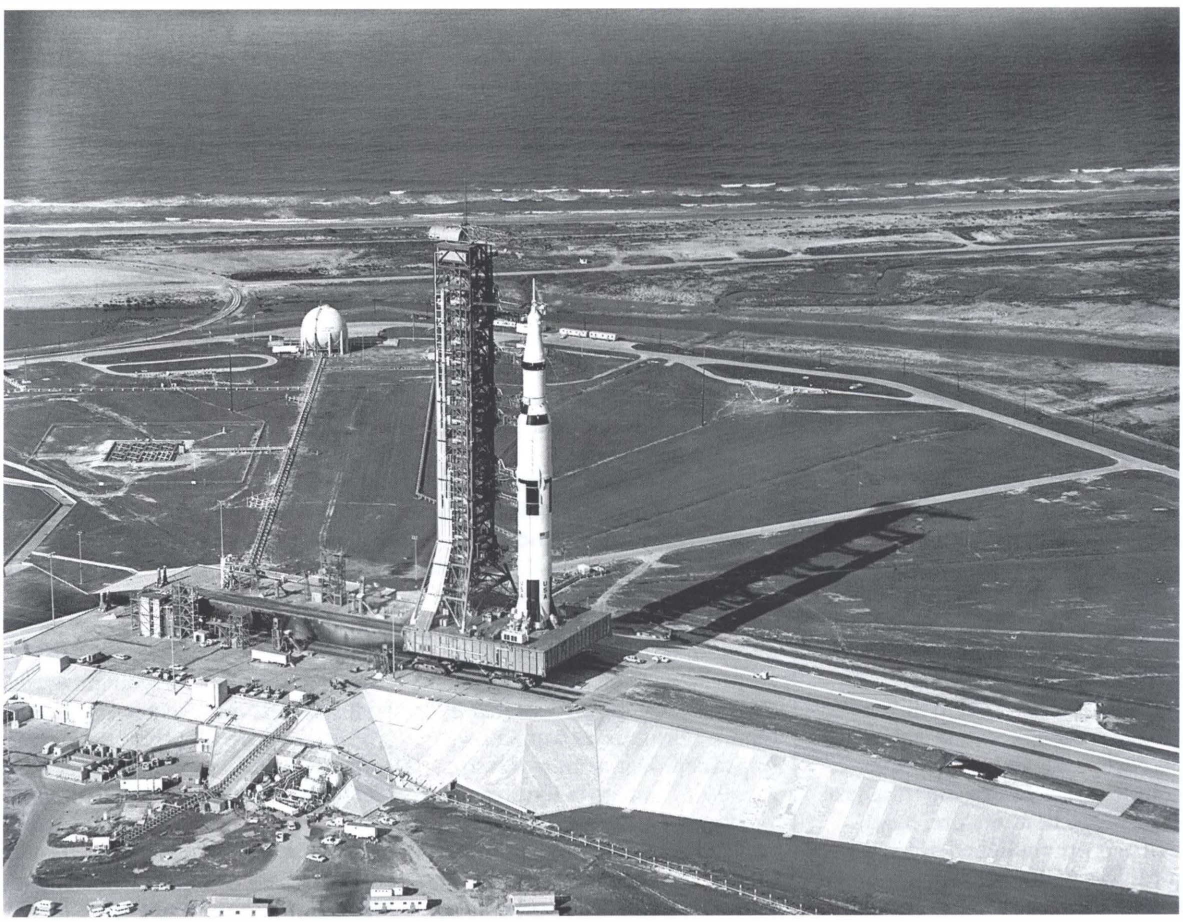
Ny opsendelsesretning

Et andet kriterium for, at Rutledges påstande skulle være rigtige, er, at Apollo 20 skulle opfylde samme kriterier med hensyn til hardware og længde som de tidligere opsendelser. Apollo-programmet omfattede seks vellykkede månelandinger mellem 1969 og 1972. Kommandomodulet og månelanderen var gennemprøvede fartøjer, og der var for kort tid og ikke behov for at foretage de store modificeringer af hardwaren med henblik på de hemmelige måneflyvninger.

Derimod var der behov for gennemgribende ændringer i planlægningen. Den vigtigste ændring var opsendelsesretningen. Apollo-raketterne blev sendt op i østlig retning fra Florida, så de kunne udnytte Jordens rotation til at øge nyttevirkningen. Dertil kom, at de udbrændte rakettrin faldt ned i Atlanterhavet langt fra mennesker og bebyggelse.

Ved en opsendelse mod øst fra Vandenberg ville raketten være tvunget til at flyve over hele USA med alle de risici, som det ville indebære. Saturn V's første trin var 42 meter højt, ti meter i diameter og vejede 170 tons. Det skulle sprænges i mindre stykker og falde ned langs Colorado floden mellem Californien og Arizona. Deres færd gennem atmosfæren ville være let at se fra Jorden. Hvis

Apollo 11 i toppen af en Saturn V løfteraket køres i maj 1969 ud til affyringsrampe 39A på Kennedy Space center i Florida. (Foto: NASA)

der skete noget i begyndelsen af færden, ville vragrester tilmed kunne falde over byer langs hele ruten.

For at undgå dette skulle opsendelser fra Vandenberg foregå i sydvestlig retning. Dermed undgik man at flyve over land, mens satellitterne gik ind i en polar omløbsbane. Ulempen er, at raketten ikke kan drage nytte af Jordens rotation. For en Saturn V-raket, som sendes op fra Vandenberg, kan den maksimale nyttelast beregnes til 40 ton. Den mindste nyttelast for de tidligere månelandinger var 44 ton. Dermed kan en opsendelse fra Vandenberg udelukkes.

Apollo 11 på vej mod Månen den 16. juli 1969. (Foto: NASA)

Månelandingen

Landingstidspunktet for Apollo 20's månelander kan også beregnes. Apollo-landingerne fandt sted kort efter solopgang, så besætningen skulle opdage eventuelle forhindringer på overfladen ved hjælp af de lange skygger. Selv mindre sten ville være lette at se. Alle opsendelser var således tilrettelagt efter Solens placering, når landingen skulle finde sted.

Videoen af Apollo 20's påstående start den 16. august 1976 viser, at den fandt sted i dagslys. Solen gik ned 02.49 GMT ved Vandenberg-basen. Apollo 12 brugte 110 timer og 32 minutter fra start til landingen på Månen. Hvis man bruger den tid som maksimum, skulle Apollo 20 have landet ved det ikke-jordiske moderskib nær Izsak-krateret senest klokken 17.22 den 21. august 1976.

Solopgangen ved krateret var beregnet til at finde sted kl. 14.00 den 22. august, hvilket var næsten en hel dag senere end den beregnede maksimumtid. Det var elendig planlægning. Rutledge og Leonov skulle lande på Månen om natten, kun oplyst af stjernelys. Jorden lyser jo ikke på Månens bagside. Skulle der være tale om en morgenlanding, skulle besætningen tilbringe en dag eller mere i omløbsbanen, hvilket indebar ekstra brændstof og mad. Påstanden om, at Rutledge og Leonov tilbragte syv døgn på Månens overflade, ville kræve 700 kg ekstra nyttelast i månelanderen. Det ville give store problemer, da der som tidligere omtalt ikke var plads til så meget nyttelast som på en normal opsendelse.

Hypotese nummer to

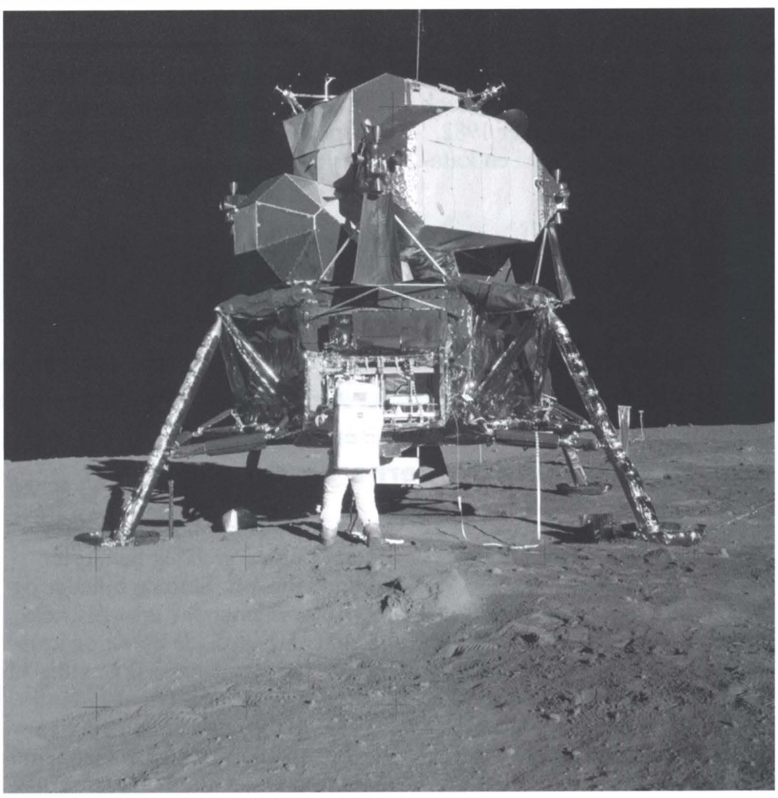
Den anden hypotese er, at Apollo 20-historien er en fup. Hvis det er tilfældet, skal der findes beviser for, at påstandene er falske, måske lige bortset dem, der kan forklares på grundlag af Rutledges alder, dårlige hukommelse og enkelte fejltagelser. Både Scantamburlo og Salla bemærkede diverse problemer med videoerne på YouTube. Opsendelsen var fra Apollo 11, men var redigeret, så den begyndte i luften og ikke ved selve starten. Dermed var det umuligt at identificere opsendelsesstedet. Der blev brugt et lydspor fra Apollo 15. Andre billeder på filmen var forfalskede eller manipulerede, fx fotoet af "månebyen". Det ikke-jordiske moderskib synes at være en naturlig geologisk formation.

Og hvordan med Sallas bemærkning om, at der burde have stået både Apollo og Sojuz på emblemet, eftersom det var en fælles amerikansk-sovjetisk færd? Dette har Salla fået forkert fat i. Da Apollo 20 ikke var et sovjetisk fartøj, skulle ordet "Sojuz" ikke have været med, men derimod den russiske kosmonauts navn, hvilket det også er. Og hvorfor skulle man lave et emblem til en rumfærd, som var så hemmelig, at den ikke måtte nævnes? Hvor skulle emblemet anbringes?

Sallas anden indvending – at de ikke-jordiske havde forbudt månelandingerne – holder heller ikke. Det dur ikke at bruge en påstand fra en synsk person som bevis på en omdiskuteret hændelse.

Exopolitik, beviser og spørgsmålet om tro

For at nå frem til, hvilken af de to hypoteser, som er den rigtige, må man stole på de tilgængelige

Buzz Aldrin fjerner et seismografisk instrument fra lastrummet i Apollo 11 månelanderen Eagle. (Foto: NASA)

▶

beviser. Der findes ingen beviser på, at Apollo 19 og 20 virkelig blev gennemført. Uden anlæg til Saturn V-raketter på Vandenberg kunne løfteraketten hverken klargøres, testes, tankes eller opsendes på Vandenberg. Uden mulighed for at opsende løfteraketten falder hele Apollo 20-historien pladask til jorden. Dertil kommer, at Vandenberg-basens tilgængelighed, manglen på nyttelastkapacitet, tidspunktet for landingen kontra solopgangen på Månen m.m. Alt dette peger i retning af, at detaljerne i historien er falske.

Det er vigtigt at påpege, at såvel Apollo 19 som Apollo 20 faktisk var med i NASA's planlægning, men aldrig kom af sted som følge af nedskæringer i budgettet, da kongressen ikke længere ville poste flere penge i måneprogrammet. Virkelighedens Apollo 20 skulle have haft Stuart Roosa, Jack Lousma og Don Lind ombord med en planlagt opsendelsesdato i juli 1974, og Apollo 19 skulle have haft Fred Haise, William Pogue og Gerald Carr med, da den skulle have været sendt op i december 1973.

De kom dog alle ud i rummet eller havde allerede været der: Roosa med Apollo 14, Lousma med Skylab 3 og rumfærgen, Lind med rumfærgen, Haise med Apollo 13, Pogue og Carr med Skylab 4.

Når det drejer sig om den forfalskede Apollo 19, må man også spørge sig selv, hvordan det kunne gå for sig, at Aleksej Sorokin omkom den 11. januar 1976 og Jack Swigert den 27. december 1982, hvis opsendelsen endte i en katastrofe som tidligere omtalt. Andre oplysninger på nettet taler om, at besætningen blev udskiftet, så det var andre, der omkom.

Hypotesen om, at YouTube-filmene er fup, får ny næring af beviser, som Rutledge selv har lagt frem. Videoer og billeder er manipulerede eller rene forfalskninger. En kontroversiel teori skal bedømmes på grund af beviser, som kan stå for en kritisk undersøgelse. Rutledges påstande klarer det ikke i ret mange tilfælde.

Der er her noget, som peger i en anden retning end Apollo 20. Ufologer klager ofte over, at forskerverdenen ikke vil acceptere deres beviser. Apollo 20-historien tyder på, at problemet er noget helt andet end forskerverdenens indstilling: Det er kort og godt ufo-beviserne, som ikke har tilstrækkelig værdi til at kunne godtages.

Scantamburlo og Salla foretog blot begrænsede og uformelle analyser af Rutledges påstande og beviser. Scantamburlo henviste fx til dokumenter fra 1960'erne, da flyvevåbenet udviste interesse for Saturn V-raketten, og betegnede det som "stærke indicier" på, at historien var sand. Dokumenterne bliver hverken lagt frem eller citeres og antyder heller ikke, at der nogensinde har været mulighed for, at Saturn V-raketter kunne sendes op fra Vandenberg.

Ingen beviser

Scantamburlos og Sallas måde at analysere Apollo 20-historien på, afspejler ikke de metoder, som forskere anvender til analyse af kontroversielle ideer. De godtog historien, som den var. I Sallas tilfælde var det en bedømmelse af Scantamburlos arbejde. Han skrev, at det "..beviste en oprigtig vilje" at få styr på historien. Oprigtighed er ikke et bevis. Begge mente, at Apollo 20-historien snart ville føre til "den store afsløring". Men på det punkt ændrede tingene sig, da alt bristede, og inkonsekvenser og falsknerier kom frem.

Både Scantamburlo og Salla glattede det ud ved fortælle, at der tit var noget falsk i en sand historie. Salla går til og med så langt, at han i en udtalelse fra den 26. juni 2007 fortsætter med at forsvare filmene på trods af, at han samtidigt erkender, at lyden, der er lagt på, stammer fra en tidligere færd, nemlig den med Apollo 15.

Da påstår begge, at åbenbare falsknerier beviser, at historien er sand, snarere end at den er et sjusket iscenesat fupnummer. I bedste fald kan det betegnes som ønsketænkning. I værste fald, at de afviser forskningens grundregler. ❑

Kilde:

UFO-Aktuellt 3/2009
Oversættelse: *-for & kmh*
Oprindeligt bragt i det britiske tidsskrift *Magonia* nr. 97, april 2008

*) En kvasi-satellit er et legeme, som kredser om Solen, og som er meget tæt ved Jorden i en længere periode.

Frygter ufologer fysiske beviser?

" ... Da detaljerne om disse hændelser nu er offentliggjort, er det muligt for civile forskere at studere den officielle korrespondance og ulykkesrapporter, interview med vidner – både civile og regeringsembedsmænd – besøge nedstyrtningsstederne og søge efter vragrester ..."

AF PETER W. MERLIN

En fremsynet retsmediciner ved navn Edmond Locard (1877-1966) skrev engang: "Fysiske beviser kan ikke være forkerte, de kan ikke vidne falsk i retten, og de kan ikke være helt åndsfraværende. Kun hvis mennesker fejler med at finde dem, undersøge og forstå dem, mister de deres værdi."

Da jeg som niårig blev interesseret i ufoer, greb jeg helhjertet denne filosofi. Slørede billeder og rystede videoer var ikke tilstrækkeligt. Jeg ønskede hårde og kontante beviser. Jeg var ikke villig til uden videre at tro på, at uidentificerede flyvende fænomener var ikke-jordiske rumskibe. Gennem årene blev jeg mere og mere frustreret og skuffet, da det helt tydeligt ikke lykkedes for forskerne at bevise, at der fandtes ikke-jordisk intelligens.

Når alt kom til alt, var ufoforskning ikke andet end et forsøg på at identificere ukendte objekter på himlen. Ofte blev de set på lang afstand, så der var meget lidt information at hente. Hvis blot et af

disse objekter styrtede ned, ville der være en godt chance for at få fat i nogle vragdele og undersøge dem. Senere blev jeg interesseret i beretninger om ufo-nedstyrtninger, da de indeholdt de bedste håb om at finde det bevis, jeg ønskede.

Jeg læste alt, hvad jeg kunne finde om berømte (eller berygtede) nedstyrtninger såsom Roswell, Aztec og Kecksburg. Jeg opdagede snart de mønstre, som dukkede op. Det viste sig hurtigt, at mange ufo-nedstyrtninger havde en del fællestræk:

- Hændelsen og adgangen til vragrester havde angiveligt den højeste sikkerhedsklassificering.
- Det ukendte objekt styrtede ned på offentlig jord (sædvanligvis i landlige omgivelser), relativt tæt på beboet område.
- Civile vidner blev ofte afhørt og truet af statsansatte til at glemme, hvad de havde set.
- Nedstyrtningsområdet blev sikret og kontrolleret af statsansatte, så længe det var nødvendigt af hensyn til bjærgningen.
- Indsamlingen af vragrester havde højeste prioritet.

Selv om mange detaljer varierer, ser alle beretninger om ufo-nedstyrtninger ud til at slutte på samme måde: Et oprydningshold bestående af personer fra regeringsmagten – nogle gange almindelige soldater, andre gange specialstyrker – "desinficerer" nedstyrtningsområdet og fjerner ethvert spor efter vraget. Civile ufo-forskere har derfor ikke den mindste chance for efterfølgende at finde fysiske beviser på stedet.

Er den slags muligt eller endda sandsynligt? Kan myndighederne finkæmme nedstyrtningsområdet? Rent praktisk er det muligt. Uanset hvilket regeringsorgan, der tager sig af sådan en hændelse, vil det sandsynligvis have ubegrænsede ressourcer til rådighed for at udføre opgaven med at fjerne bevismateriale. Men er der historiske fortilfælde?

Det slog mig, at regeringens reaktion i det tilfælde, at et tophemmeligt fly (som fx dem, der flyver fra det fjerne Area 51 testområde ved Groom Lake i Nevada) styrtede ned, ville modsvare reaktionen ved en ufo-nedstyrtning. Hensynet til den nationale sikkerhed ville kræve foranstaltninger, der forhindrede klassificeret materiale i at falde i de forkerte hænder, fx civile eller fremmede efterretningsagenter.

I 1992 begyndte jeg at undersøge nedstyrtninger af tidligere, tophemmelige fly. Efter at have foretaget talrige interview og gennemgået i tusindvis af deklassificerede dokumenter, opdagede jeg, at mange hændelser vedr. tidligere hemmelige såkaldte "sorte" programmer, i mange tilfælde mindede meget om beretningerne om påståede ufo-nedstyrtninger. Der drejede sig fx om uheld med fly som A-12 spionfly, D-21B dronen og F-117A "stealth fighter."

I begyndelsen af 1960'erne havde Central Intelligence Agency (CIA) et projekt med design, konstruktion, test og brug af et rekognosceringsfly, der var i stand til at flyve med en hastighed på mere end 3.200 km/t i en højde på op til 27.000 m. Lockheed A-12 fløj første gang i 1962, men dets eksistens forblev en hemmelighed helt frem til 1981. To andre varianter – YF-12A jageren og SR-71 rekognosceringsfly – dukkede op hos flyvevåbnet i 1964 for at tjene som et dække over observationer af A-12, som man fløj testflyvninger med.

Da en A-12 styrtede ned nær Wendover i Utah i maj 1963, afledte CIA offentligheden og mediernes undersøgelser med en dækhistorie om, at det var et almindeligt F-105 jetfly, der var styrtet ned. Deklassificerede dokumenter angiver, at sikkerheden var altoverskyggende, og oprydningen havde topprioritet, der i ressourcer overgik selve undersøgelsen af ulykken.

På omkring samme tid udviklede Lockheed en ramjet-drevet rekognosceringsdrone kaldet D-21, som blev affyret fra en A-12 variant. En fatal ulykke førte til en modificeret version kaldet D-21B, som i stedet blev båret frem under vingerne på et B-52 bombefly og affyret ved hjælp af en booster-raket.

Senere, i september 1967, blev et D-21B utilsigtet affyret under det, der skulle have været en testflyvning over det centrale Nevada. Ifølge interview med militære og civile vidner, sikrede personale fra Area 51 nedstyrtningsstedet så hurtigt, som det var muligt, og medlemmer fra et oprydningshold, som gik skulder ved skulder gennem nedstyrtningsområdet, opsamlede ethvert vragstykke. Vidner blev pålagt at glemme, hvad de havde set.

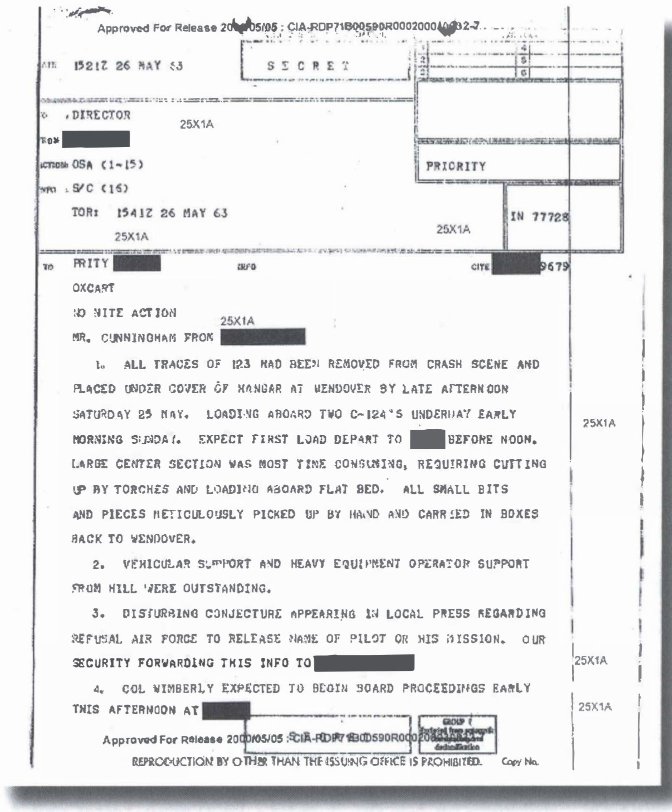
Lockheeds F-117A, som fløj første gang i 1981, var designet til at være usynlig på radarskærme. Udviklet som et hemmeligt "sort" program (dvs. med et budget, som kun meget få havde indblik i) sidst i 1970'erne, testet ved Area 51 og brugt i operationelle enheder nær Tonopah Test Range, blev flyets eksistens holdt hemmeligt i næsten 10 år.

Da et af de hemmelige F-117 jetfly styrtede ned nær Bakersfield i Californien i juli 1986, blev nedstyrtningsområdet erklæret for militært område for at hindre ikke-godkendt personale i at trænge ind. Bevæbnede vagter bemandede vejspærringer og checkpoints, og helikoptere fløj frem og tilbage over området i de mange uger, mandskabet arbejdede med at rydde op. Flyvevåbenets talsmænd afviste at oplyse noget som helst om flyty-

Article 123 var den tredje A-12 – her i luften over Nevada – og den første som styrtede ned. Det skete den 24. maj 1963. (Foto: CIA)

▶

Approved For Release 20[illegible]05/05 : CIA-RDP71B00590R0002000[illegible]32-7

DATE 1521Z 26 MAY 63

SECRET

PRIORITY

TO : DIRECTOR 25X1A
FROM [redacted]
ACTION: OSA (1-15)
INFO : S/C (16)
TOR: 1541Z 26 MAY 63 25X1A

IN 77728 25X1A

TO PRITY [redacted] INFO CITE [redacted]9679

OXCART
NO NITE ACTION 25X1A
MR. CUNNINGHAM FROM [redacted]

1. ALL TRACES OF 123 HAD BEEN REMOVED FROM CRASH SCENE AND PLACED UNDER COVER OF HANGAR AT WENDOVER BY LATE AFTERNOON SATURDAY 25 MAY. LOADING ABOARD TWO C-124'S UNDERWAY EARLY MORNING SUNDAY. EXPECT FIRST LOAD DEPART TO [redacted] BEFORE NOON. LARGE CENTER SECTION WAS MOST TIME CONSUMING, REQUIRING CUTTING UP BY TORCHES AND LOADING ABOARD FLAT BED. ALL SMALL BITS AND PIECES METICULOUSLY PICKED UP BY HAND AND CARRIED IN BOXES BACK TO WENDOVER. 25X1A

2. VEHICULAR SUPPORT AND HEAVY EQUIPMENT OPERATOR SUPPORT FROM HILL WERE OUTSTANDING.

3. DISTURBING CONJECTURE APPEARING IN LOCAL PRESS REGARDING REFUSAL AIR FORCE TO RELEASE NAME OF PILOT OR HIS MISSION. OUR SECURITY FORWARDING THIS INFO TO [redacted] 25X1A

4. COL WIMBERLY EXPECTED TO BEGIN BOARD PROCEEDINGS EARLY THIS AFTERNOON AT [redacted] 25X1A

Approved For Release 2000/05/05 : CIA-RDP71B00590R000200[illegible]

REPRODUCTION BY OTHER THAN THE ISSUING OFFICE IS PROHIBITED. Copy No.

pen. Der kom ingen indrømmelser, før F-117A's eksistens blev offentliggjort i november 1988.

Da detaljerne om disse hændelser nu er offentliggjort, er det muligt for civile forskere at studere den officielle korrespondance og ulykkesrapporter, interview med vidner – både civile og regeringsembedsmænd – besøge nedstyrtningsstederne og søge efter vragrester. Fysiske beviser fra et nedstyrtningssted kan undersøges og identificeres ved hjælp af de deklassificerede dokumenter, fotos og endda ud fra flyskrog på museer. Resultatet af den slags forskning kan tjene som grundlæggende data i sammenligningen med beretninger om ufo-nedstyrtninger. Jeg har besøgt mange af disse nedstyrtningssteder og i hvert eneste tilfælde fundet identificerbare fysiske beviser. Stederne er ikke blevet helt finkæmmede. Jeg troede, at ufologerne ville modtage disse informationer med kyshånd, da de altid har fået at vide, at regeringens folk rydder op og fjerner alle spor på tophemmelige nedstyrtningssteder. Jeg har i den grad blevet klogere.

Mens jeg overvejede, hvordan jeg bedst kunne dele mine data med ufo-forskere, præsenterede forfatteren Curtis Peebles mig for et online debatforum ved navn UFO UpDates bestyret af Errol Bruce-Knapp på VirtuallyStrange.net. Foraets medlemmer omfatter et bredt spektrum af mennesker inklusive nogle kendte navne inden for ufologien, og næsten hvert indlæg skaber en livlig debat.

Jeg skimmede Roswell-debatten, selv om jeg for længe siden er blevet overbevist om, at hændelsen fra 1947 i ørkenen i New Mexico ikke drejer sig om noget fantastisk, men om en slags ballon og et radar-reflektorsystem. De troende var stadig af den opfattelse, at regeringsagenter havde ryddet området for selv den mindste stump fra nedstyrtningen.

Den 24. juli 2005 udvekslede Robert Gates og Christopher Allen i en debat på UFO UpDates oplysninger om, at civile vidner til Roswell-hændelsen havde forholdt sig tavse i årtier som følge af en aflagt ed om at holde mund. Som et illustrativt eksempel på lignende hændelser omtalte Gates en A-12, som styrtede ned nær Wendover, og han påstod, at "lokale, civile vidner sværgede at holde mund og har indtil i dag ikke omtalt hændelsen med et ord ..."

Jeg skrev nogle dage senere et svar med overskriften "Nedstyrtningsberetninger: Et nyt perspektiv". For at mit indlæg skulle få mest opmærksomhed, sendte jeg det som et nyt emne, hvor jeg brugte A-12 hændelsen til at fremhæve min teori om, at man ved at undersøge lignende beretninger om nedstyrtninger kunne lave en model for undersøgelser af beretninger om påståede ufo-nedstyrtninger. Jeg beskrev detaljeret om min undersøgelse af Wendover-ulykken, citerede fra dokumenter, interview af vidner og studier i marken. Jeg fremhævede især de fysiske beviser, der stadig fandtes på nedstyrtningsstedet, uden at omtale, hvad det betød for Roswell-hændelsen. Læserne kunne drage deres egne konklusioner. Efter at have lagt lokkemaden ud, ventede jeg spændt på reaktionerne.

Jeg var forberedt på en livlig

Det ubemandede D-21 fly robotfly (her ses to under vingerne) blev brugt til spionagetogter og bl.a. sendt ind over Kina. D-21B blev sendt af sted fra et B-52H bombefly og kunne nå op på en hastighed nær Mach 4 i 80.000-95.000 fods højde. (Foto: USAF)

Projektet med D-21B droner og B-52 bombefly var et af de mest hemmelige i Blackbird-programmet. (Foto: USAF)

debat med påstande om, at nedstyrtningssteder med ikke-jordiske fartøjer ville blive behandlet helt anderledes end selv de mest eksotiske jordiske flys havarier, ligesom jeg imødeså krav om beviser. Jeg var forberedt – også på, at i det mindste nogle forskere ville indse, at jeg gav dem et håb om at finde aktuelle beviser på et ufo-nedstyrtningssted (eller afkræfte et falsk sted). Hvad jeg slet ikke var forberedt på var den totale tavshed.

Der gik en uge uden nogen som helst reaktion. Absolut intet! Efter mere end en måned uden ét eneste svar på mine revolutionære teorier, meldte jeg mig ud af UFO UpDates. Var der virkelig ingen, som forstod, at jeg her fremlagde et sæt redskaber, der kunne fremtrylle ufologiens Hellige Gral og si svindelnumre og falske beviser fra? Måske skulle jeg bare finde det rette publikum.

Da jeg hørte om "4th Annual UFO Crash Retrieval Conference" (se http://www.ufoconference.com/content/2006-conference), som skulle finde sted i november 2006 i Las Vegas, kontaktede jeg arrangøren Ryan Wood og spurgte ham, om han ville lade mig holde et foredrag med titlen "Efter branden: Hvordan regeringen reagerer på tophemmelige nedstyrtninger". Han sagde ja og sendte mig programmet for de tre dage, hvor Richard Dolan, Michael Lindemann, Stanton Friedman, Nick Redfern, Linda Moulton Howe, Bruce Maccabee m.fl. skulle optræde.

På konferencen holdt journalist George Knapp fra KLAS-TV et foredrag, hvor han afdækkede sin egen oplevelse med ufologien, som inkluderede interview med så kontroversielle personer som Robert Lazar og dr. Dan Burish. Hans hurtigtsnakkende performance og hårfine brug af fraser blev fremlagt på en elegant måde.

"Jeg tror, at holdningen blandt langt de fleste meningsdannende medier og mine kolleger er, at enhver, som interesserer sig for ufoer, er en skør kule – nogen, som har desperat behov for at få en slags psykiatrisk betegnelse," sagde Knapp. "Og desværre," tilføjede han. "Mange gange har de ret."

Ryan Wood holdt et foredrag med titlen "En ny beretning om en amerikansk ufo-nedstyrtning", som stillede i udsigt at være "et gennembrud for ufologien". Wood fortalte, at hændelsen, der angiveligt fandt sted nær Death Valley i Californien – ifølge en guldsøgers beretning fra en august 1949-udgave af *San Francisco Examiner* – rummer "muligheden for uigendrivelige fysiske beviser". Wood fremviste nutidige fotos af en sten, som ragede op over ørkenjorden. Han havde identificeret stedet som "nedstyrtningsstedet" med hjælp fra en synsk person. Wood fandt ingen vragrester på stedet.

Dr. Michael Salla gav med udgangspunkt i, hvad han kaldte, "vidnesbyrd fra vigtige militære whistleblowers", og den berygtede "SOM-1 Special Operations Manual" en oversigt over formodede sløringsmekanismer og fremgangsmåder brugt af regeringen, når ufo-nedstyrtninger skulle håndteres. Forestillingen om en elitesløringsdeling, som er i stand at foretage en total oprensning af nedstyrtningsstedet, var den udbredte opfattelse på konferencen, indtil jeg besteg podiet.

Som en forberedelse til mit foredrag havde jeg undersøgt omkring et dusin hændelser med beretninger om forskellige klassificerede flyvende fartøjer og våben i det vestlige USA – hændelser som fordelte sig inden for en periode på omkring 50 år. Jeg havde skrevet detaljerede rapporter om syv tilfælde og valgte tre, som bedst lignede de klassiske beretninger om nedstyrtede ufoer. På konferencen forklarede jeg et publikum på omkring 300 personer, hvordan jeg for nylig havde besøgt disse nedstyrtningssteder og undersøgt de vragrester, som jeg havde fundet. Fysiske beviser kan give viden om og forståelse af, hvor effektiv regeringen/militæret egentlig er på nedstyrtningstederne. Jeg opsummerede mine opdagelser med en bemærkning om, at jeg kunne fremlægge adskillige flere tilfælde, hvor ansvarlige regeringsorganer havde rigeligt med grunde til at foretage en fuldstændig oprydning på nedstyrtningsstederne for at beskytte avanceret materiale, design og anden klassificeret information. Jeg gentog, at fundet af vragrester tydede på, at disse steder ikke var blevet fuldstændigt renset trods de gode grunde og muligheden for at gøre det. Jeg fremhævede også, at selv om nogle ufo-nedstyrtninger uden al tvivl skyldtes svindelnumre eller misfortolkede jordiske objekter, så måtte der, hvis det drejede sig om virkelige hændelser, eksistere bevismateriale, som kunne fastslå årsagen til disse hændelser.

Tilhørerne modtog konklusio-

Her ses et udvalg af de mange stykker, som Peter W. Merlin fandt fra et A-12 nedstyrtningssted i Utah, som også havde gennemgået en total oprensning i forsøget på at fjerne ethvert spor efter fartøjet. Bemærk inspektionsmærkerne og serienumrene, hvormed man kan spore vragresterne tilbage til Skunk Works-fabrikkerne. Skunk Works ligger i Palmdale i Californien og er kælenavnet for Lockheed Martin's Advanced Development Programs (ADP). Skunk Works har en lang række berømte fly på samvittigheden: U-2, SR-71, F-117og F-22. Det største igangværende projekt er F-35 Lightning II. (Foto: Peter W. Merlin)

▶

Flyhistorikeren Peter W. Merlin med et stykke vraggods på D-21b nedstyrtningsstedet, som siges at have gennemgået en total rensning, så der ikke var det mindste spor efter det hemmelige, nedstyrtede objekt. Peter W. Merlin har sammen med Tony Moore skrevet bogen "X-Plane Crashes" og har hjemmesiden www.thexhunters.com. (Foto: Peter W. Merlin)

nerne i mit foredrag med et høfligt bifald og overraskende få spørgsmål, men jeg var taknemmelig for, at nogle af dem forstod mine vigtigste pointer. De andre talere, hvoraf de fleste var tilhængere af teorierne om, at "hemmelige specialteams" rent rutinemæssigt ryddede op på ufo-nedstyrtningsstederne, ignorerede mig stort set under hele konferencen. En fortalte mig senere, at Linda Moulton Howe endda havde foreslået, at jeg "helt tydeligt var regeringsagent".

Som ved mit tidligere UFO UpDates eksperiment var jeg overrasket over reaktionen. For første gang nogensinde var der en, som kunne give ufo-forskerne et håb om at finde beviser på ikke-jordisk intelligens. Ville en regerings misinformationsagent ikke forsøge at knuse et sådant håb ved at påstå, at der intet er at finde efter en oprydning?

Jeg fremlagde ikke mine teorier ud fra et skeptisk synspunkt. Jeg har blot fremlagt et forskningsværktøj, som vil være lige nyttigt for både troende og skeptikere. I en tidsalder, hvor utallige populære tv-stationer viser serier (som fx C.S.I. – Crime Scene Investigation og dets biprodukter Navy NCIS, Forensic Files og andre), der handler om retmedicinsk videnskab som et værktøj til løsning af mysterier ved analyse af fysiske beviser, er det underligt, at ufo-forskerne afviser eller ignorerer den slags metoder. Hvad er de bange for? ❑

Kilde:

SUNlite November-December 2009

Oversættelse: *-for &kmh*

Peter Merlins omfattende efterforskning af nedstyrtninger er også omtalt i artiklen "Jagten på vragrester" i *UFO-Nyt* 1, 2009.

Ingen spor i Roswell

Peter Merlins erfaring viser, at intet nedstyrtningssted renses så omhyggeligt, at der ikke er en eneste stump fra vraget tilbage. På ethvert sted er nogle stumper blevet overset!

Der har været mindst to ekspeditioner til Fosters Ranch, hvor der skulle være vragrester, og intet af det, der blev fundet, var ikke-jordisk.

Der er mindst ét andet sted, hvor der skulle være rester fra Roswell-nedstyrtningen, men den præcise placering ændrer sig, hver gang der udkommer en ny bog om emnet. Der er ikke fundet et eneste beviseligt ikke-jordisk materiale på nogen af stederne.

Var de, som rensede op på de aktuelle, hemmelige nedstyrtningssteder, fly-analfabeter? Var soldaterne og officererne ved Roswell blot bedre til at få samlet hver eneste lille stump op? Hvis ikke, hvorfor har ingen været i stand til at fremlægge blot en eneste stump fra nedstyrtningen, selv om der er foretaget særdeles omhyggelige undersøgelser?

Manglen på selv det mindste sikre fysiske bevis på disse lokaliteter viser, at hvad der end havnede der, blev det fjernet på en måde, som ikke blev brugt på de andre nedstyrtningssteder, eller at det var noget af mere jordisk oprindelse.

Tim Printy

Briterne lukker UFO-kontor

Efter 50 år med indsamling af observationsrapporter har Det britiske Forsvarsministerium (MoD) i al stilhed lukket sin "UFO-desk". Da Forsvarsministeriet er under stort pres for at finde besparelser og dermed få mere ud af de bevilgede penge, har man besluttet at prioritere anderledes og bruge pengene på fx fronten i Afghanistan.

AF DAVID CLARKE

Meddelelsen blev ganske enkelt lagt ind i et eksisterende FOI-dokument med titlen "Hvordan du rapporterer en ufo-observation" på Forsvarsministeriets hjemmeside den 1. december 2009. Nærmest i forbifarten oplyser man, at ministeriets ufo-hotline med telefonservice og email-adresse er lukket. Indtil nu har denne service været tilgængelig for offentligheden, så det var muligt at rapportere observationer direkte til ministeriet. Men da ikke en eneste af de tusindvis af rapporter, som ministeriet har modtaget, har vist sig at have forsvarsmæssig interesse, var beslutningen om at lukke ufo-desken desværre uundgåelig. I meddelelsen står der:

"Forsvarsministeriet har ingen

mening om eksistensen af ikke-jordisk liv. I over 50 år har ikke en eneste ufo-rapport afsløret noget bevis på, at der har været en trussel mod Storbritannien. Forsvarsministeriet har ingen særlige ressourcer til at identificere sådanne observationers natur. Forsvaret har ingen nytte af de tilknyttede undersøgelser, og en fortsættelse af tjenesten vil være upassende brug af forsvarets ressourcer. Dertil kommer, at undersøgelser af ufo-observationer vil belaste Forsvarsministeriets begrænsede ressourcer, hvilket igen går ud over andre og vigtigere opgaver."

Forsvarsministeriets beslutning er i tråd med den beslutning, som Forsvarets Efterretningstjeneste DI55 tog i 2000 i kølvandet på udgivelsen af Condign-rapporten om deres egen mere hemmelighedsfulde interesse i ufoer. I henhold til efterretningstjenestens råd vil den civile tjeneste, som efter Condign-rapportens udgivelse fortsatte med at indsamle rapporter fra offentligheden, "ikke længere give tilbagemeldinger på de indrapporterede ufo-observationer eller undersøge dem". Det igangværende projekt med at overdrage historiske ufo-arkiver til Nationalarkivet – et arbejde hvor jeg fungerer som konsulent – vil fortsætte, indtil de sidste dokumenter er overdraget.

Som man kunne forvente, har der helt uundgåeligt været påstande fremme om, at lukningen af ufo-desken vil "lade Storbritannien stå vidt åben for et angreb" fra terrorister og potentielt fjendtligsindede fly. Men som Forsvarsministeriet påpeger, fungerer RAF's radarovervågning stadig og vil afsløre konkrete trusler mod Storbritannien. "Enhver ægte trussel mod Storbritanniens luftrum vil blive opdaget af vores radarenheder og videregivet til RAF's jagerfly."

Ufo-rapporter fra militærpersonale eller modtaget via officielle kilder såsom politi, kystvagt og civile flyvemyndigheder vil fortsat blive videresendt til RAF's luftforsvarsstab til nærmere undersøgelse. Så forsvarsministeriet har ikke helt opgivet sin interesse i ufo-rapporter. Alt, hvad ministeriet har oplyst, er, at det ikke længere er interesseret i at modtage oplysninger om observationer direkte fra offentligheden. Disse rapporter er ofte af meget ringe kvalitet, og registreringen af dem samt udsendelsen af et venligt svar tog for meget værdifuld tid og for mange ressourcer.

I virkeligheden har ufo-desken gennem årtier stort set kun været et pr-nummer over for personer, som var blevet foruroligede over at have set mærkelige ting på himlen. Rent ressourcemæssigt var tjenesten udsultet og havde ingen midler til at udføre selv den mindste undersøgelse. De fleste af tjenestens ansatte brugte deres tid på at arkivere kedelige rapporter om lys set på himlen og sende standardsvar til ufologer uden noget egentlig formål. Men alene dens eksistens har ansporet de mere lettroende ufologer til at tro, at det var et skalkeskjul for mere hemmelig efterforskning. Ved at lukke sine "X-files" har Forsvarsministeriet en gang for alle fjernet et selvskabt problem.

Kilde:

http://drdavidclarke.blogspot.com/
Oversættelse: *-for & kmh*

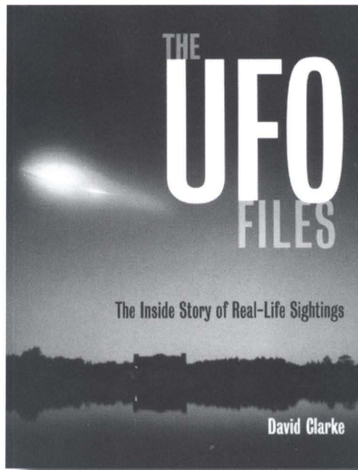
Kommentar:

Lukningen af MoD's ufo-kontor er blevet flittigt omtalt i medierne og kommenteret af mange ufologer – også af Nick Pope, der i danske medier (bl.a. i BT) i øvrigt er blevet udnævnt til fhv. britisk forsvarsminister, men han var dog "kun" ansat i forsvarsministeriets UFO-desk i perioden 1991-94 og dermed ansvarlig for at modtage observationsrapporter fra offentligheden.

Nick Pope skriver i en artikel i *The Guardian* den 5. december 2009 i en kommentar til MoD's nye ufo-politik:

"... Tankegangen, 'hvis det ikke opfører sig som et almindeligt fly, så er vi ikke interesserede', er meget farlig. Storbritannien er fortsat sårbar over for spionage og terror-angreb. Hvad nu, hvis 'ufoet' viser sig at være et almindeligt spionfly eller drone? Hvad nu, hvis det er et kapret fly med slukket transponder? Dette er ikke det rette tidspunkt at slække på opmærksomheden, men det er præcis, hvad der sker. Ufo-begrebets blakkede ry gør, at barnet er blevet smidt ud med badevandet.

Mit eneste håb er, at man – uden for offentlighedens søgelys – stadig vil undersøge piloters observationer og uregelmæssige

radarmål, i et ikke-formaliseret ufo-projekt. Men ved at indstille kontakten med offentligheden kaster MoD benzin på konspirationsteoretikernes bål ... uanset, hvilken holdning man har til ufo-spørgsmålet, er det en trist dag for videnskaben. En af vor tids største mysterier er nu endnu længere fra at blive opklaret."

Et andet sted i artiklen fremgår det, at ministeriet kan spare omkring 50.000 £ om året ved at nedlægge ufo-kontoret. Nick Pope skriver, at den sparede udgift næppe går til at forstærke den militære indsats i Afghanistan, således som MoD's pressemeddelelse ellers antyder. Det kan Pope naturligvis have ret i, men omvendt er der jo heller ingen grund til at smide 50.000 £, svarende til mindst 400.000 kr., ud i den blå luft til noget, som ministeriet har vurderet er nytteløst. Personligt tvivler jeg også på, at indberetninger til en ufo-hotline er en effektiv beskyttelse mod spionagetogter og terrorangreb. Der går jo ofte nogen tid, inden en observation bliver indberettet, og så er spionflyet med garanti over alle bjerge – og et kapret fly på selvmordsmission har formentlig allerede gennemført sit ulykkelige forehavende. Konstant radarovervågning og det almindelige terrorberedskab vil nok være at foretrække, frem for en enlig kontorist med en telefon og pc.

En analyse af Condign-rapporten kan læses i *UFO-Nyt* nr. 3, 2006 under overskriften "Hemmelig rapport offentliggjort".

kmh

❑

I september 2009 udkom David Clarkes seneste bog "The UFO Files. The Inside Story of Real-Life Sightings". Bogen er udgivet af The National Archives og på 160 illustrerede sider. Ud over at være velskrevet giver bogen et meget nogternt billede af ufo-historien med udgangspunkt i USA og med interessante paralleller til britisk ufo-historie med illustrative eksempler fra de nu offentliggjorte dokumenter fra National Archives. På ***www.national-archives.gov.ukl ufosl*** *kan man helt gratis læse uddrag fra den anbefalelsesværdige bog, som i ovrigt kan bestilles på siden og koster omkring 10 £.*

Afsender:
SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa

Returneres ved varig adresseændring

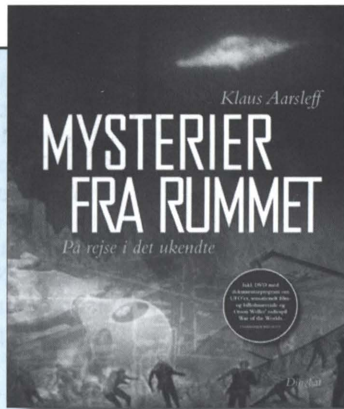

Stefan Roslund

Nybykroken 17 bv

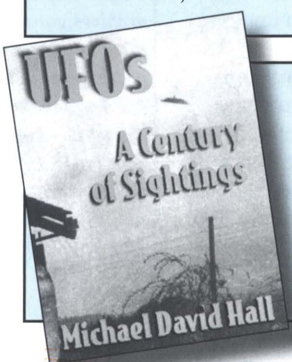
S-163 70 Spånga

Mysterier fra rummet

Klaus Aarsleff beretter om nærkontaktoplevelser, rejser til ufokultens arnesteder og fortæller om kvæglemlæstelser, sælsomme rum-objekter og budskaber til og fra universets dybder. Første oplag af bogen er vedlagt en dvd med film- og fotomateriale, blandt andet fra SUFOI's arkiver. Dvd'en indeholder også en animeret udgave af Orson Welles' berømte radiospil *War of the Worlds*.

Klaus Aarsleff: *Mysterier fra rummet – På rejse i det ukendte*, inkl. dvd. **Kr. 269,-**

UFO'er gennem 100 år

Historikeren Michael David Hall fortæller i "UFOs: A Century of Sightings" om ufo-fænomenets historie fra 1896 til i dag. Hall, som leder Montgomery County Historical Society i Indiana, behandler sit emne med stor viden og uden overdrivelser.

UFOs: A Century of Sightings er på 375 sider, i stort format (21,5 x 28 cm), ill.
Kr. 229,- *(Førpris kr. 329,-)*

TILBUD spar kr. 100,-

Bestillingskupon

Bestil ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede produkter og send kuponen til **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå**. Ved bestillinger på kr. 250,- og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er kr. 35,- (gælder ikke *UFO-Nyt* abonnement og *UFO-Nyt særnummer*).

Navn: ______________________________

Adresse: ______________________________

- ❑ *The Nazi UFO Mythos* (engelsk) .... kr. 89,-
- ❑ Toke Haunstrup: *50 år med ufoer* .... kr. 180,-
- ❑ *UFO-Nyt særnummer* (nr. 4/2007) .... kr. 49,-
- ❑ *Mysterier fra rummet* (inkl. dvd) .... kr. 269,-
- ❑ *UFOs – A Century of Sightings* (engelsk) kr. 229,-
- ❑ *UFO-Nyt* årgang 2010 (introtilbud til *nye* abonnenter) .... kr. 287,-
- ❑ *Når du ser et stjerneskud* (guide) .... gratis